

CREATIVE

SEB

Cuprins

1. Creații proprii

ZBOR...deci VISEZ? - Psiholog Elena Nițu

Legenda zborului - Sofia Pușcașu, Natalia Roșu, Vladimir Olaru, Ioana Bodean

O altă lume - Mara Tărăbuță, Eduard Covaș, Anastasia Mihăilescu, Anastasia Cristian, Tudor Nicolae

Iubirea îți dă aripi - Mara Miloș, Daria Calcișcă, Raisa Radu

Un zbor cu peripeții – Robert Tepebag

Zborul lui Hazel – Natalia Roșu

La țară – Sofia Pușcașu

Lecția de zbor - Maria Constantin

Băiatul cu aripi – Anamaria Dragomir

Zborul –Alex Olteanu

Zborul coțofenei –Răzvan Simion

Evoluția zborului –Mara Miloș

Cum s-ar simți dacă am avea aripi? – Karina Anton

2. Documentare

Zeppelinul Hindenburg –Prof. Nămolovan Georgeta

Istoria zborului – de la vis la realitate –Daria Calcișcă

Cine a fost Aurel Vlaicu – Daria Calcișcă

Pionieri ai aviației române- Ilinca Bădoi

Cuprins

2. Documentare

Traian Vuia- Sofia Pușcașu, Rebeca Diac, Bianca Velicu

Zborul în natură – Cum zboară animalele? – Daria Calcișcă

Zborul și creativitatea: Cum ne inspiră aviația și natura să inovăm? – Daria Calcișcă

Zborul în Istorie – De la vis la realitate – Raisa Radu

Zborul – Chestionar –Vladimir Olaru

Ce trebuie să știi dacă vrei să devii pilot – Barbu Sebastian

Idei de vacanță pentru aprilie – Sofia Calcișcă

Paștele în alte țări – Carina Chivaru

3. Interviuuri

*Interviu cu scriitoarea Adina Popescu– Interviu realizat de
Eduard Covaș și Tudor Nicolae*

Cuprins

4. Projekte Auf Deutsch

Liechtenstein - Erstellt von Sarah Stoiecescu, Anamaria Dragomir, Vladimir Olaru und Iosif Ungureanu

Über mich - Erstellt von David Chiribeș

Mein Tag - Erstellt von Ingrid Anastasia Balea Szuhan

Schweiz - Erstellt von Maria Cristescu, Carina Chivaru, Sofia Calcișcă

Projekte Auf Deutsch - Erstellt von Petcu Ilinca

Projekte Auf Deutsch - Erstellt von Ruxandra Radu

Projekte Auf Deutsch - Erstellt von Ema Zanoschi

Projekte Auf Deutsch - Erstellt von Nicușor David Gheorghe

Projekte Auf Deutsch - Erstellt von Ingrid Toma

Über mich - Erstellt von Ștefan Negrea

Osterreich - Erstellt von Sofia Talabă, Ioana Bodean, Natalia Roșu

Deutschland -

Erstellt von Sofia Pușcașu, Rebeca Diac, Bianca Velicu

5. Artiștii de la SEB

Aylin Osman

Aylin Osman

Maria Cristescu

Carina Chivaru

CREATIVE
SEB

I. Creații proprii

ZBOR, deci VISEZ...?

Cel mai frumos vis, din care mă trezesc zâmbind... plutesc pe deasupra copacilor. Oare cât mă va ține „benzina” în această călătorie? Psihologul din mine ar zice că fug, că evadez, dar nu-mi pasă, important este cum mă simt și cu ce stare mă voi trezi după acest vis de noapte.

Din când în când vine neîncrederea mea în puterea de a menține zborul la înălțime și atunci ating câte o frunză, mai cobor puțin și apoi iar mă ridic, cu gândul la starea unică de fericire. Mi-apare în minte imaginea cu Sfântul Petru în momentul în care se îndoiește că ar putea merge pe apă către învățătorul lui, Iisus. Atunci piciorul i se cufundă puțin în apă, se teme, cere ajutorul și vocea încurajatoare a Domnului îl readuce cu picioarele pe... apă și își continuă drumul către El.

Mă gândesc la zborul unui copil când cineva îl încurajează, îi dă aripi – un părinte / un bunic / un profesor / un antrenor / un mentor sau un psiholog. Avem o profesie nouă pe piața muncii, „life coach” pentru copii sau adulți, un fel de consilier care te sprijină în depășirea obstacolelor cu care te poți confrunta la un moment dat. În Ghidul meseriilor viitorului apare profesia de “consilier pentru timp liber”. Ceea ce înseamnă că vom plăti pe cineva să ne dea aripi pentru zborul vieții noastre sau pentru călătorii de timp liber. Avem promisiunea că vom fi ajutați de aceste persoane să fim (mai) adaptabili, flexibili, rezilienți sau cum ne va cere realitatea viitorului.

Cu ochii tot mai multe ore pe ecrane mă întreb: cât timp vom mai sta în realitate și cât timp vom zbura pe deasupra ei, dincolo de ea, într-o lume posibilă sau virtuală? Unelte și mașinile pentru astfel de călătorii zilnice sunt create. Speranța mea este că toate câte vor fi în viitorul nostru ne vor îndrepta către interiorul nostru, (re)găsind în toate felurile de călătorii calea către adevăratul eu și către ceilalți.

Între vis și realitate,

Elena Nițu, psiholog

Legenda zborului

„Nu se putea așa ceva... nu avea cum...era bolnav, dar nu avea cum...”

Fata alerga prin pădure, plângând. S-a așezat pe malul unui lac. Era supărată.. Dar cel mai mult voia să schimbe trecutul...

După mii și mii de lacrimi absorbite de pământul rece, Daphne adormi în sfârșit.

Ivy, zeița pădurii, a naturii și a sălbătăciei se plimba prin apropiere, dar simți o prezență umană. Când se apropie de iazul cristalin, observă peisajul: iazul era limpede ca sticla, totuși avea o culoare transparentă, ciudată, găzduia câțiva pești de diferite culori și mărimi. În depărtare, munții maiestuoși și mari ca cerul albastru, aruncau o umbră asupra pădurii. Pădurea avea copaci care păreau mici pe lângă munții uriași, chiar dacă ei aproape atingeau cerul. Frunzele lor erau verzi ca smaraldul. În pădure locuiau multe animale ca: urși, veverițe, lupi și caprioare. Zeița păși pe apa iazului, mergând din ce în ce mai aproape de Daphne. Zeița, care avea abilitatea de a citi gândurile și amintirile unei ființe, doar printr-o privire, începu să-i privească visul fericit al fetei:

Daphne era pe un câmp întins cu un băiat mai mic.

În stânga lor era pădurea, iar în dreapta, satul în care locuiau. Satul era mărunț. Casa lui Daphne și a băiatului era la marginea sătucului. Căsuța era mică și sărăcăcioasă, putea fi considerată destul de... urâtă. În mijlocul câmpului era un stejar uriaș, impunător. Copiii se jucau cu o minge la poalele copacului.

- Arthie, prinde mingea!!! spuse Daphne.

- Daphne, ai grijă!! a strigă băiatul.

Copiii s-au jucat până au obosit, apoi s-au odihnit pe o creangă a stejarului.

-Daphne? Tu mereu o să fii lângă mine, nu? întrebă băiatul.

Fata atunci îi luă mâinile băiețelului și le strânse tare, dar grijuliu:

- De fiecare dată când o să ai nevoie de mine o să fii acolo. Doar cheamă-mă, strigă-mă sau trimite-mi un mesaj și eu o să fii acolo, răspunse Daphne.

- Bine, atunci pot să-ți spun dorința mea?

- Normal că poți să-mi spui!

- Să zbor!

Băiatul, sări de pe creanga copacului, începu să se rotească fericit.

Daphne a râs și a spus:

- Dacă asta e dorința ta, atunci o să încerc să fac tot posibilul să ți-o îndeplinesc.

Atunci, zeița Ivy aflate: băiatul din gândurile și din visul fetei era... fratele ei. Numele lui era Arthur și dorința lui era să zboare. El era un băiat copilăros, neatent și firav. Arthur, mereu fantezist, spunea povești satului la șezătoare și deși

era sărac și nu avea mai nimic, el înveselea satul și îl făcea să pară ca cel mai mare imperiu de pe pământ.

Dar, din cauza unei boli, el a murit.

Zeița, cunoscând dorința arzătoare a lui Daphne de a-i îndeplini visul lui Arthur, o transformă într-o... După fapta ei, Ivy plecase.

A doua zi, Daphne se trezi... Schimbată. Se simțea ciudat, mai mică și mult ușoară.

Când se uită în iaz, văzu ca nu mai era om, dar ca era... nici ea nu știa ce era. Avea un corp mic, cam cât fostul ei cap. Capul ei era și mai mic, cam cât un trandafir. Ciocul era mic cât o măslină și era galben ca soarele. Avea niște aripi care erau mici, dar puternice. Era albă ca norii și avea ochii albaștri ca marea. Avea gâtul destul de lung și niște picioare subțiri ca niște fire de păr cu niște gheare la capăt. Își fâlfâia aripile și încerca să-și dea seama ce rol avea fiecare dintre părțile corpului. Și-a dat seama rapid de rostul picioarelor și al ciocului, dar aripilor nu le-a găsit niciun folos... Le-a fâlfâit puțin, apoi a sărit în sus, pierzându-se în neantul cerului.

Dintr-odată, a văzut ca aripile ei făceau ceva ciudat. Și a mai observat că în loc să cadă, ea a rămas în aer. Ghidându-se puțin, reuși să înainteze, dar se opri din fâlfâit și plană puțin, apoi căzu. Dar, începuse din nou să-și miște aripile și a rămas în aer. Așa a învățat Daphne, care devenise aceasta ființă ciudată, să zboare. Înțelese că putea să zboare și s-a avântat tot mai sus și mai sus până când satul ei natal deveni mic cât o pană. Vântul îi mângâia penele și îi alina durerile. Simțea că putea zbura oriunde, să călătorească peste mari și țări, să facă orice. Era un sentiment superb. Părea ca doar acel sentiment o ridica în aer. Atunci înțelese de

ce voise fratele ei să zboare.

Daphne a început să zboare spre ferma din sătucul ei. Când a aterizat pe un balot de fân, a zărit puțin porumb adunat. S-a îndreptat spre el și a început să-l mănânce. Atunci fermierul Jack, un bărbat scund, cu o pălărie mare de paie, o salopetă albastră și o cămașă roșie în carouri, cel care asigura porumbul întregului sat, se îndreaptă furios spre Daphne:

- Ce faci tu aici?! Îmi distrugi recolta pentru care am muncit luni și nopți?! Fir-ai tu să fii! Uși de aici, animal nenorocit! Pleacă de aici!

Daphne, a zburat imediat, amuzată de faptul ca fermierul a alungat-o. Zbura și se oprea din când în când să bea apa și să mănânce.

Daphne s-a acomodat la noua ei viață. A învăț să zboare, să vâneze insecte pentru a-și asigura hrana și, în curând, și-a găsit mai mulți parteneri de viață. Fiecare arăta diferit și copiii lor arătau diferiți. Ea a deveni mama pasărilor.

THE END

Sofia Pușcașu, Natalia Roșu, Vladimir Olaru, clasa a V-a

Cinci lumi

Ron Nicolas

De când s-a terminat războiul, nu prea mai e nimeni pe care să îl păcălesc. Când mă gândesc cât timp am pierdut în timpul războiului cu planurile alea, înnnebunesc. Mă uit la cerul gri și hipnotic, mă așez pe bordura ciobită. Ce fac? Cum fac bani? Mă ridic cu greu folosindu-mi picioarele degerate și tremurânde.

Afiș, afiș, iar afiș, loc de muncă. Stai puțin! Loc de muncă! Încep să citesc: -muncă fizică -posibilă vătămare -planetă îndepărtată -salariu fix. Totul e scris cu negru pe un fundal galben închis, nici nu pot să îmi dau seama dacă asta e nuanța sau e așa de la fum.

E perfect! Bine, sună cam plictisitor, dar n-am încotro. Sper doar că nu îi deranjează cazierul. Merg lent la cel mai apropiat telefon fix. E una dintre singurele pete de culoare din Londra. În rest sunt blocuri gri ca cimentul și ocazionalul verde kaki de sub balcoanele cu geamuri crăpate sau sparte. Măcar am primit slujba. Doar am fost întrebat dacă pot să îndur muncă fizică și atât. Nu cred că o să-mi placă așa mult acolo, dar măcar să încerc să mă simt bine.

Folosesc autobuzul să merg la gară. Mă mir că nu se destramă autobuzul în mers. Îl mai țin doar vreo 20 de șuruburi vizibile. Gara e acoperită doar de un acoperiș subțire de tablă, ce face lumina care trece prin el să pară verde. Mă urc în trenul interplanetar ruginit și pornesc la drum.

A, da, și pe drum aflu că o să mai am patru colegi. Fain! Primesc un costum galben cu o cască prin care se vede mai clar decât prin apa limpede. Mai am o lanternă foarte veche, o curăț de praf și văd emblema firmei. Scrie Ko'Rupy cu un galben strident care îți creează un disconfort la ochi, greu de explicat. Mai primesc un târnăcop cu care nu a ținut timpul, are lemnul mânerului putrezit. Dacă se rupe, jur că-i dau în judecată. Și de capul târnăcopului să nu mai spun, a devenit la fel de subțire ca șina unei sănii. După direcția în care mergem, ori mă îndreptăm spre Polaris, ori spre Hintar VII. Se pare că mi-a prins bine hobby-ul acela. Nu mă așteptam. Îmi verific buzunarele, nu simt nimic. Se pare că nu am nimic la mine. Of. Totuși sper că o să-mi întâlnesc colegii cât mai repede! Dacă nu sunt la fel de enervanți ca poliția locală, desigur.

Raven Gidwitz

De când s-a terminat războiul, am fost vândută ca să lucrez nu știu unde. Spre marea mea bucurie, nu voi fi singură! Încă patru persoane vor lucra cu mine, ceea ce mă face mai fericită. Deși n-am mai socializat de mult timp, sper că voi putea socializa cu ei fără probleme.

Când a început războiul, părinții mei au murit din cauza acestuia, așa că a trebuit să mă descurc pe cont propriu. Credeam că nu voi reuși, dar cu o atitudine pozitivă, am reușit să supraviețuiesc, dar am rămas cu câteva cicatrici, așa că încerc să le ascund cumva.

Am urcat în vehicul, uitându-mă pe geam. Îmi rezem fața de sticla rece, uitându-mă la ruinele orașului, totul era din vina războiului. Într-un alt univers, războiul nu s-a întâmplat niciodată, nimic nu e ruinat și sunt cu familia mea sub un acoperiș, și cel mai important lucru, sunt cu adevărat fericită. Poate într-un alt univers.

Dar încerc să privesc partea plină a paharului, voi avea pe cineva cu care să pot vorbi, pe cineva care s-ar putea să aibă ceva în comun cu mine, pe cineva căruia îi va păsa de mine și care se va îngrijora dacă dispar. Voi avea prieteni adevărați. Chiar dacă războiul m-a lăsat cu amintiri rele, dacă rămân pozitivă ca până acum voi putea reuși să supraviețuiesc și mă voi alege cu prieteni, cu care cine știe, vom ține legătura și după ce vom fi eliberați!

Vehiculul a început să se deplaseze și continui să mă uit pe geam. Ne depărtăm de câmpul de luptă și văd peisaje pe care ori nu le-am mai văzut vreodată, ori nu le-am mai văzut de-o viață. Chiar dacă sunt distruse, îmi pot imagina cât de minunat arătau înainte ca rușii de pe Merust să intervină. Ne deplasam lent, deci puteam observa peisajele.

Continui să mă uit pe geam, observând planeta Polaris. Am auzit despre ea, dar nu știu cum va decurge viața acolo. Observ lângă mine o cutie de metal, pe care scria „Raven Gidwitz”. O deschid, și văd un costum galben, și-o cască. Pun capacul înapoi, iar apoi pun cutia pe picioarele mele, și continui să mă uit pe geam. Sper că voi putea păstra costumul și masca.

Mă gândesc la noua viață pe care o voi duce. De abia aștept să încep un nou capitol al vieții mele, chiar dacă n-o să mă întorc la ea, așa cum era înainte. Poate după ce vom fi eliberați, voi trăi ca înainte. Doar timpul știe.

Războiul, bun de nimic. Cu ce ajută, în primul rând? „Păi Melodie, cine câștigă, are parte de resurse importante!”. Totuși, dacă faci război, pierzi resurse pe măsură: bani, resurse naturale, oameni. Și fix asta mă înfurie cel mai tare, faptul că se pierd oameni. Oameni la care probabil ții, familie. Cum i-am pierdut eu pe mama, pe tata, pe Tyler, fratele meu. De când s-a terminat războiul au dispărut din S.U.A fără a lăsa vreo urmă. Prin urmare, trebuie să mă descurc singură ca să găsesc o cale de scăpare, fie ea cât de mică, din fața oamenilor nemiloși care i-au omorât pe oamenii dragi mie cu sânge rece, mai rece decât gheața de pe Polaris.

Ca să îmi mai limpezesc gândurile învolburate, ies afară să iau un pic de aer. Fie el curat, murdar, nici cât negru sub unghie nu-mi mai pasă. Știu doar că trebuie să încep un nou capitol al vieții mele de tânăr adult și că îl voi începe cu o plimbare prin orașul înnegrit de fum și pe cale să se prăbușească. Încerc să rămân optimistă, dar simt furia și ura față de umanitatea aceasta bolnavă cum fierbe în mine.

Cred că am plictisit pe toată lumea cu sentimentele mele. Continuând, merg pe stradă, cu un rucsac în spinare și bocanci uzați în picioare, căutând un loc în care să merg. Pe pereții clădirilor distruse, încă mai supraviețuiesc câteva dintre afișele acelea roșii, orbitoare, pe care ne-a fost menit să le vedem. Nu m-a interesat nimic în afară de faptul că pe ele scrie „planetă îndepărtată”. Fix de asta am nevoie. O planetă îndepărtată unde să evadez, pentru a mă readuce cu picioarele înapoi pe pământ (ironic, planeta pe care merg nu are nimic de-a face cu Pământul). De asemenea, ar putea fi și un posibil loc unde s-ar afla pierduta mea familie, căci nu mă împac cu ideea că sunt toți morți. Citesc numărul de

telefon de pe afiș și îl tastez rapid la telefonul fix de la cea mai apropiată benzinărie. Desigur de la contactul cu o mică scânteie va exploda și dacă mai stau mult aici, mă va arunca și pe mine în aer. Mai bine decât să îndur aspra realitate. În fine, o voce groasă îmi răspunde și îmi zice să călătoresc cu nava interplanetară „Spark”. Adevărul e că n-am mai mers niciodată pe altă planetă. Eh, să zicem că expediția pe o altă planetă mi-ar da un prilej de a mă înveseli într-un fel. Și din ce mi-a zis vocea de la celălalt capăt al firului voi avea 4 colegi de cameră, respectiv de muncă. Sper să nu fie oameni plictisitori și sper să pot vorbi cu ei despre lucrurile care mă apasă. Poate voi putea intra în vorbă cu ei și astfel voi liniști bestia furioasă din mine. Intru în navă șovăind, deoarece emoția că voi merge într-un loc complet străin mă cuprinde.

Mă așez pe bancheta tare ca piatra, ciobită subtil în colțuri și mă uit în jur. Primesc apoi de la un om încruntat, plictisit de viață un costum galben oribil și o cască cu vizor străveziu. Măcar cea din urmă nu e acoperită cu pete de murdărie. Primesc și un târnăcop, care îmi aduce aminte de acțiunea mea prostească de a nu citi afișul complet. Totul pare atât de monoton, înghețat. Îmi pun centura și în scurt timp simt cum nava părăsește nu prea lin portul interplanetar păraginit. Capitolul următor al vieții mele tocmai ce a început.

Lyra Cooper

Speranța: tot ce ne-a rămas după război. Singurul lucru bun care era în posesia mea. Pentru că eu eram speranța tuturor oamenilor pe care i-am văzut față în față după război: mama, tata, mătușa mea, unchiul meu și vărul meu mai mic, Aris, care tocmai a fost diagnosticat cu o boală incurabilă. Pentru el sunt în situația în care plec într-un loc, riscându-mi viața, riscând tot. Fiind singura aptă

de muncă, ai mei au decis pentru mine: plec la muncă, oriunde, oricând. Așa că iată-mă, sunt gata de plecare spre cel mai absurd loc de muncă: o planetă neprietenoasă numită Polaris, despre care aveam sentimentul că o să-mi fie casă - dacă se poate numi așa - pentru mult, mult timp.

Ce m-a surprins este că părinții mei mi-au povestit mereu că oamenii erau fericiți odată, că după Al Treilea Război Mondial, a fost o perioadă de pace, în care poluarea era redusă și clima era plăcută. Până când NASA a început să colonizeze planete. Uneori mă întreb ce blestem a fost pus asupra noastră ca să nu trăim acele vremuri.

Fără un bagaj propriu-zis, ci doar cu un săculeț de haine rămase de după război, am urcat în nava care trebuia să mă ducă pe planeta pe care nu voiam să ajung. Cu sclipiri de lacrimi în ochi, mi-am luat la revedere de la viața mea de dinainte și am încercat să privesc spre cer prin geamul de deasupra capului meu. Degeaba: avea efect de oglindă și tot ce puteam să văd era marea de nimic din jurul meu, din navă și o mică flacără: părul meu roșcat și scurt. Obișnuia să-mi placă, dar acum e doar un motiv să mă simt mai vizibilă, ceea ce pentru cineva care vrea să treacă neobservat nu e un avantaj. Am încercat să mă gândesc la lucrurile bune care se puteau ivi: să văd totul ca pe o aventură, să mă bucur de compania pe care urmează s-o am, pentru că voi avea încă patru colegi, așa cum m-aș fi descurcat înainte. Înainte de război. Nu am reușit să-mi iau gândul de la lucrurile rele.

Acum nu pot decât să aștept.

Un costum galben, o cască și un târnăcop.

De când am fost pus în uniformă celor pe care odinioară îi ucideam, mi-am spus că nu poate fi mai rău de atât. Totuși, fasciștii mei lideri m-au vândut unei corporații conduse de filantropi zgârciți, care și-au pavat drumul spre glorie cu cadavre. Nu credeam că așa vor sta lucrurile când se va termina războiul. Când m-am înrolat, mi s-a spus că luptăm pentru un viitor mai bun, o lume nouă, condusă de oameni corecți, cu legi pentru oamenii de rând, nu făcute pentru a hrăni lăcomia celor care ne guvernează. Dacă ar fi existat măcar dorința de a împlini acele promisiuni, nu aș fi fost legat la mâini și picioare, pe drum spre cine știe unde, punându-mi viața în mâinile unui politician cu temperament de copil. Îmi mijesc ochii încercând să văd ceva afară, printre gratii și prin geamul mat, luptându-mă să nu mă las cuprins de ură. Îmi amintesc că voi lucra cu alți patru mineri și, sincer, nu pot spune că sunt entuziasmat să cunosc oameni noi. De multă vreme nu am mai fost eu însumi, forțat să-mi modelez comportamentul pentru a satisface așteptările celorlalți. Sper că o parte din vechiul eu, încă mai există undeva adânc în interiorul meu, pentru că, deși așa ar putea părea, nu am luat-o complet razna din cauza morții pe care am văzut-o și provocat-o. Totuși, nu pot nega că timpul și-a lăsat amprenta asupra mea...

Gardianul oprește brusc și mă lovesc cu capul de scaunul din față. Deschide ușa, mă apucă de cătușe și mă aruncă afară, în genunchi. Îmi dezleagă lanțurile și mă lovește din nou. Mă uit la cer. Stelele sunt mari și strălucitoare. De mult nu am mai văzut o astfel de priveliște, e chiar... frumos. Zâmbesc. Dacă mor azi, măcar am văzut cerul o ultimă dată.

Cred că mă opresc. În sfârșit. Cobor cu greu după drumul molipsitor de lung. Mă întind un pic și aud cum îmi trosnesc oasele făcându-mă să mă simt de parcă aș fi o pasăre care și-a întins aripile după multă vreme de stat într-o colivie. Mă uit în jur și văd vegetația superbă plină de culori calde. E diferit față de cum e pe pământ, dar nu pot spune că e urât.

Sunt condus printre garduri de lemn legate cu sârmă. Mă gândesc că dacă nu îmi place aici ar fi destul de ușor să plec, până când văd turetele cu forme lungi și ascuțite gata să tragă la cel mai mic semnal. Am o presimțire rea.

În față, îmi apare o gaură ce pare a fi o intrare în mină. Ooooo nu! Intru cu forța împreună cu ceilalți colegi. E beznă. Îmi amintesc că am o lanternă la mine. Miroase a hoit. Dubios, nu pare să fi murit cineva pe aici. Sau ceva. Umezeala e mare, foarte mare. O voce destul de pițigăiată de femeie se aude: „Bun venit în mină! Aici vă veți petrece în mare parte timpul, aveți o lanternă pe care o puteți pune pe marginea căștii în suportul destinat, de pe partea dreaptă. În mână ar trebui să aveți târnăcopul dumneavoastră. Când nu îl folosiți, îl puteți agăța de cârligul de pe spatele costumului vostru.” (Aha, deci de aceea era incomod să mă las pe spate în tren!) „În fiecare zi va trebui să strângeți minimum cinci kilograme de aur, dacă nu reușiți să faceți rost de destul aur pentru următoarea zi, atunci vă va fi oprit aparatul de respirat”. Se pare că acum trebuie să minez.

Lanternă: deschisă, târnăcopul: în mână, chef: inexistent. Încep să merg tot în față. Toată mina arată exact la fel, ca două oglinzi puse față în față, reflectă același lucru la infinit. E destul de liniște pe lângă picăturile de apă care se aud cu ecou uneori. Singura parte mai interesantă e când găsesc aur, mă simt ca un copilăș de

Crăciun care tocmai a văzut cadourile de sub brad. Cea mai grea parte e ținutul aurului, în buzunare îmi încap doar vreo două kilograme, deci trebuie să îmi îndes aurul în costum. E rece și țeșos. E foarte incomod, abia merg. Totuși, cred că am cinci kilograme, ar trebui să mă întorc.

Aproape am ajuns, lumina caldă se vede vag și face lumina produsă de lanterna mea să fie mai plăcută pentru ochi. Soarele tocmai apune. Mi se spune că voi avea o echipă nouă. Când întreb ce s-a întâmplat cu ceilalți mi se spune că probabil au murit de parcă nu e mare lucru. Cum au putut să moară așa repede, ce Dumnezeu?!

Îmi văd noua echipă: o fată albicioasă, un moș încruntat, o roșcată și o fată cu o cicatrice mică pe obraz. Sper că o să fie suportabili, deși de la nenea nu prea am așteptări.

Raven Gidwitz

Îmi retrag cuvintele legat de păstrarea costumului. E destul de incomod, dar este musai să purtăm asta, așa că n-o să protestez. E cam liniște, așa că încerc să rup tăcerea:

– Deci, voi de unde veniți?

Fata albino răspunse prima:

– SUA.

Părea de parcă n-avea chef să vorbească, așa că ar trebui să o las în pace un pic, poate a avut o experiență similară cu a mea. După, răspunde și roșcata:

– Eu vin din Londra, dar tatăl meu este irlandez.

Mă uit la ea, și-i spun:

– Și eu tot din Londra !

Fata albino se uită la mine.

– Și de ce ați ales să veniți aici?...

Mă uit la ea și-i răspund:

– Am fost vândută să lucrez aici.

Se poate vedea supărarea din tonul meu.

– Eu am venit pentru că nu aveam altundeva unde să mă duc, spune fata albino.

– Dar pe tine cum te cheamă? o întreb, curioasă să-i aflu numele. Eu sunt Raven!

– Melodie. Melodie Watson, încântată, a zis ea deși nu prea părea. Își trece una dintre codițele lungi în care îi e legat părul pe celălalt umăr.

Dau din cap abrobator.

– Dar restul?

– Eu sunt restu'? Spune un băiat pe un ton neriesos.

– Mă refeream la tine, nenea' de-acolo și roșcata, îi răspund.

– Dacă n-au chef de vorbă, lasă-i. Nu par să aibă, zice Melodie. Sincer, nici eu nu prea am.

– Înțeleg, spun eu în timp ce mă uit la pământul de sub picioarele mele, un pic jenată.

– Cine spune că nu vreau să vorbesc, băi Melodie ?

– Nu ziceam de tine, băiatu'. Și totuși nu-ți știm numele încă, ca să știu cum să-ți zic.

Mă uit la cei doi în timp ce se certau, un pic curioasă să văd cum va decurge.

– Ce te faci dacă nu-ți spun, ă? Spune el cu un rânjet haios pe față.

– Mă fac fluture, știi. O să-ți zic băiatu' de-acum încolo, dacă nu-mi zici, spuse Melodie întorcându-i replica.

– Sunt de acord cu Melodie, băiatu', îi spun lui.

– Bine, bine, vă spun numele da' numai gata cu băiatu' ăsta! Mă cheamă Ron.

– Bine, băiatu', îi spun lui Ron în glumă.

– Eh, bună, Ron !

– Domnu' preistoric, ce mai faceți? Ron nu primește un răspuns.

– Lasă-l, mă, în pace. Nu vezi că n-are chef de vorbă și e supărat pe viață, ca noi toți, de altfel? zice Melodie nepăsătoare.

– Ce vorbești, că mă distrez de minune!

– Bine, dar nu cre' că ai venit aici că o duceai bine acolo jos, zice Melodie arătând în direcția Pământului.

– Asta nu înseamnă că nu pot să mă distrez, nu?

– Sincer, Ron are dreptate, zic eu.

– Bine, bine, nu zic că nu ne putem distra, doar zic că am venit aici deoarece viața pe Pământ a devenit insuportabilă. Așa că lasă moșu' în pace, zice Melodie.

Mă uit la moș, care n-a zis nimic de când am venit aici.

Melodie Watson

De când am ajuns aici, pe Polaris, o fată a sărit pe mine cu diverse întrebări. De unde ești? Cum te cheamă? M-a secăt de energie mai întâi, n-aveam niciun chef să răspund, dar tot am făcut-o în cele din urmă. A vorbit doar pentru două secunde fata roșcată. Și-a spus naționalitatea; englezoaică cu origini

irlandeze. Fata care punea întrebările era tot din Anglia. Mai erau un moș ce părea că s-a săturat de viață și un băiat cu care m-am certat un pic. Nu știu cât de bine mă voi înțelege cu acesta din urmă. După puțin timp, am aflat cum îi chema, însă nu pe toți, căci moșul n-a vorbit deloc de când ne aflam acolo, iar roșcovana a răspuns doar la o singură întrebare. Nu-i învinuiesc, deoarece aș fi făcut la fel, dar n-am vrut să par rea și am încercat să mă mai înmoi vorbind cu ei, astfel am aflat cum îi pe cheamă pe Ron și Raven.

Raven e drăguță, pare că încearcă să rămână optimistă, chiar dacă lumea se prăbușește în jurul ei. Ron pare genul de om căruia îi plac glumele și să-și bată joc de oameni. Mi se pare neserios, dar aia e, nu pot schimba oamenii. În continuare, mi-a pierit și cheful de socializare, care a durat aproximativ două minute. Mi-am luat târnăcopul în mână, văzându-mi în lama sa, ca într-o oglindă, chipul fantomatic. Tresar. Mă duc într-un colț retras și îmi iau din rucsac credinciosul meu caiet de schițe. Încep să desenez prima persoană pe care o văd în fața ochilor: moșul. Schițez un cerc pentru nas, alte două pentru ochi și o linie, aparținând gurii. Arunc priviri rapide asupra subiectului, pentru a ști cum să-i sculptez nasul. La un moment dat, m-am și speriat când s-a întors cu fața la mine, schițând o expresie de nemulțumire. M-am retras mai în colț, privirea lui rece înfiorându-mă. Parcă vede prin mine, cu ochii aceia lipsiți de viață.

Lyra Cooper

Cum am ajuns acolo atât de repede? Nu știu. Vreau să mă dau jos din acest „autobuz” spațial? Nu, nu, mulțumesc. Să mă dau jos? Păi trebuie, așa-i? Și multe, multe alte întrebări care se plimbă ca în piață prin mintea mea care nici nu a apucat să rumege bine plecarea mea de acasă, darămite ajungerea pe Polaris.

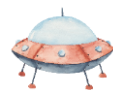

Odată ajunsă pe pământul rece al planetei, aveam un costum dubios pe care îl țineam pe mine. Le țineam pe noi, pentru că mi-am întâlnit noii colegi. Una dintre fete, Raven, ne-a întrebat cum ne cheamă și de unde suntem. Bine, să fim sinceri, i-a întrebat cum îi cheamă și ne-a întrebat de unde venim. Da. Poate că lumea chiar nu vrea să știe cum mă cheamă. De exemplu, când eram mai mică, eram cu mama la un loc de joacă în aer liber. Mă plictiseam. Nu cunoșteam niciun copil. Deodată, două fetițe care păreau prietene trec pe la mine, iar eu la întreb dacă cumva aș putea să mă joc și eu cu ele. Ele au apărut, s-au prezentat (încă le știu numele, Eva și Laura) - eu nu - și au zis să ne jucăm de-a casa. Eva era mama, Laura era copilul și eu eram nimeni altul decât câinele. După câteva minute, am încercat să le spun cum mă cheamă, dar ele au zis că dacă nu mă joc cum vor ele, pot să plec. Deci, regula numărul unu de viață: Nu le spune oamenilor numele tău dacă nu te întreabă.

Și cât Raven îi chestiona pe Melodie și pe Ron, fără speranța că va veni și rândul meu, mi-am luat târnăcopul și am plecat, simțindu-mă lăsată pe afară, pentru că eu nu am avut curajul necesar să merg la ei. Regula numărul doi de viață: nu vorbi neîntrebat.

Și mai e un lucru: sunt obsedată de muzică. Ironia face ca eu să fiu asta, nu Melodie. Ascult orice gen muzical, pop, rock, folk pop, punk, clasică, rap, R&B, hip-hop, blues, orice e în universul ăsta. Așa că am început să minez, fredonând o melodie foarte veche, cred că e de pe vremea străbunicilor mei, dar nu-i mai știu numele. Fredonez în continuare. Și așa termin de minat aurul. Și așa am ziua de mâine asigurată.

Sunetele târnăcoapelor se aud în ecou în peșteră. Undeva, pe fundal aud cum mici picături de apă cad din tavan, încet, încet. Mă uit la Ron și la fata roșcată care ies acum din mină ducând cu mare grijă ce au minat astăzi. Privirea mi se plimbă prin spațiul întunecat și umed, printre mineri și bolovani, căutându-i pe ceilalți.

Melodie stă într-un colț desenând în caietul ei și Raven încă muncește din greu căutând încă un pic din prețiosul minereu de care viețile tuturor atârână.

Mă îndrept spre Raven și îi întind, din grămada mea, o bucată de metal. Ultima care îi mai trebuie pentru a ajunge la cinci kilograme astăzi.

-Uite, îi spun, ca să poți termina și tu munca pe ziua de astăzi.

Raven se uită la mine, cu ochii mari și-un zâmbet și mai mare pe față.

—Mulțumesc foarte mult, dacă vrei te pot ajuta să faci rost de kilogramele tale!

-Eu am adunat deja mai mult decât îmi trebuie, spun ridicând bucățile de minereu și pornind spre ieșirea din mină.

O văd și pe Melodie cum se ridică, încă concentrată asupra desenului ei și ne urmează.

-Am observat cum îi interogai ieri pe toți, îi zic lui Raven.

—Vreau să aflu mai multe lucruri despre voi! răspunde ea, încă zâmbind.

-Punem pariu că eu știu mai multe ? zic eu rânjind. De exemplu, Ron este un fost escroc, Melodie se retrage într-o lume a ei prin desen, iar roșcata, cel mai greu de citit în opinia mea, este singura dintre noi toți pe care o așteaptă cineva când, sau mai bine zis, dacă iese de aici. Ce crezi ?

–Chiar știi să citești oamenii, nu-i așa? Zice Raven, totuși, cum te cheamă?

–Thompson. Daniel Thompson, zic eu.

–Încântată de cunoștință! Spune Raven pe un ton fericit.

–La fel. Deși eu te cunosc destul de bine deja, adaug. Mi-am dat seama că și tu ai văzut războiul. Probabil te-a lăsat fără un membru al familiei. Frate ? Soră ? Parinții ? Întreb eu înainte să-mi dau seama că poate sunt un pic intruziv.

Ea se oprește din zâmbit, și se uită la mine cu o față serioasă.

–Cum de-ai știut?

Fața ei era una serioasă și un pic tristă.

–Îmi cer scuze, zic eu. Nu am vrut să te supăr. Mi-am dat seama după faptul că pari că ai fost forțată să vii aici, nu de o situație, ci probabil vândută ca prizonier de război. După vârsta ta am dedus că părinții tăi încă sunt în viață, dar, deși ești mereu veselă, este clar că nu ai pe nimeni altcineva deci... am tras și eu o concluzie...

–Chiar știi să citești oamenii, zice ea, punând accentul pe „chiar”.

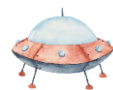
Predăm mineralele și mă îndrept înspre corturi.

Ron Nicolas

Aerul devine sufocant după atâta stat în peșteră, umezeala îmi ajunge în cască. Mă uit la Daniel, pare mai om ca înainte, nu mai e o statuie fără suflet. Nu am vorbit deloc cu el, dar simt că e cel mai înțelegător dintre toți. Încerc să încep o conversație:

–Deci? Acum ce facem?

–N-am idee, voi faceți ce vreți, eu am chef să desenez, zice Melodie pe un ton indiferent.

-Roșcato, tu? Spun apoi.

-Nu știu, pur și simplu m-am obișnuit să nu am niciun plan.

—Ia stai un pic. Aș putea să te întreb cum te cheamă? Intră Melodie în conversație.

—Pe mine? Lyra, mă cheamă, Lyra Cooper. Încântată! răspunde ea bucuroasă.

—Încântată și eu, răspunde rapid Melodie, trecându-și una dintre cozi pe celălalt umăr.

—Și nenea Daniel? Tu ce crezi? Ai idee ce să facem?

— Se poate și mai bine decât aici... dacă înțelegi ce zic...

—Tu vrei să fim împușcați?! Întreb sarcastic cu un ton mai obraznic de cât intenționăm să fie.

—Eu nici nu am apucat să înțeleg ce-i cu locul ăsta... Daniel, tu știi? întreabă Melodie. Am atâtea întrebări.

—Stai, e un loc sigur sau... Crezi că ne mai întoarcem acasă? adaugă Lyra.

—După liniștea lui Daniel, nu cred...

— Și banii? Ajung acasă?

—Ideea cu evadatul începe să sune bine, spun ezitând.

—Oare ne mint? Cu banii zic. Oare recompensa va fi aceea de a rămâne în viață? spune Melodie cu jumătate de gură.

—Nu se poate, eu trebuie să duc bani acasă, trebuie! Trebuie să-l salvez pe Aris! Nu pot să mor degeaba! și o lacrimă i se rostogolește Lyrei pe obraz.

—Ai dreptate. Probabil că, dacă muncim din greu și aducem cantități mulțumitoare de minereu, ne vor da și banii. Să sperăm că se țin de cuvântul dat, îi replică Melodie gânditoare.

— Tu chiar crezi asta? Spun eu și încep să râd.

—Nu sunt sigură. Lumea a devenit coruptă toată și nu cred că munca pe

planeta asta ne va ajuta. Totuși, dacă ne-ar fi de folos, vei putea râde tot timpul cât te vei afla aici, cu toată munca fizică și oboseala de peste zi? zice Melodie cu o privire interogatoare, clar adresată mie.

—Totuși, voi ați văzut unde țin ei navele, nu? Spun cu o intenție clară, ignorând întrebarea lui Melodie.

—Cred că în hangarul acela imens de acolo. Am văzut când au scos una dintre ele niște gardieni, ca să trimită un transport de minerale, zise Melodie, ridicând din umeri.

—Trebuie să plecăm de aici cât mai repede! spun serios. Zâmbetul îmi piere pentru prima oară, cel puțin față de ei.

Melodie observă schimbarea drastică de pe fața mea și ridică dintr-o sprânceană. Apoi își scoate caietul de schițe și părăsește lumea asta, intrând într-o lume proprie. Din când în când îmi aruncă priviri pe furiș.

Raven Gidwitz

Îi aud pe ceilalți cum discută planul de evadare, așa că decid să mă bag și eu în conversație:

—Cum ar trebui să luăm o navă ? Știe cineva de aici să piloteze una măcar ? Și... fără legăură, dar Melodie, am vrut să-ți zic asta de ceva timp, desenezi foarte frumos!

—Mulțumesc! zice ea, un strop de culoare apărând pe obrazii ei albi. Vrei... Vrei să te desenez?

Observ cum i se luminează fața.

—Da, chiar aș vrea! zic eu fericită, dar mai întâi avem nevoie de un plan. Melodie și-a rotit un pic creionul între degete și apoi a început să mă deseneze. Sunt foarte curioasă cum va ieși. Nu doar că este foarte pricepută, dar se și mișcă

rapid.

—Gata! spune Melodie după câteva minute de liniște deplină. Am terminat desenul.

—Și, legat de pilotarea navelor, s-ar putea să am o mică idee cum să fac asta. Am făcut odată un curs despre asta, adăugă Melodie.

—Îl pot vedea? O întreb pe Melodie, nerăbdătoare.

—Bine.

Întoarce apoi desenul.

—Apropo, n-ar trebui să vorbim despre cum să scăpăm de-aici?

—Ba da! zic eu, în timp ce mă uit la toată lumea, are cineva o idee pentru a fura nava?

—Am numărat cinci gărzi, spune Daniel, două la sud, două în est și încă una care patrulează latura mai mică de vest a clădirii. Se schimbă odată la șase ore, schimbarea durând cam două minute.

—Atunci am avea timp să începem o revoltă, se băgă Ron.

—Stai un pic, Ron. Nu suntem pregătiți deloc. N-avem alte arme în afara târnăcopului. Trebuie să facem rost de arme, în caz că ne prind când ne furișăm.

—Melodie are dreptate, zise Daniel. Dacă și numai dacă am începe o revoltă, s-ar apuca să ne oprească tuturor aparatele respiratorii și am începe să picăm ca muștele. Strategia cea mai bună ar fi un atac scurt și rapid.

—În fiecare dimineață, înainte să intrăm în mină, doar un gardian ne păzește, îl putem lovi în cap cu un târnăcop și cât „doarme” putem să ne deconectăm costumele.

—Planul tău este grozav, Ron ! spuse Daniel iritat. Există o mică problemă, totuși, vom rămâne fără oxigen, însă nu cred că asta ne va afecta.

Încet, încet, am pus cap la cap detaliile planului de scăpare. Toți am avut câte o sarcină. Eu am făcut schița hangarului unde țineau navele, deoarece eu ținusem minte cum arată până la cel mai mic detaliu, Ron și Daniel trebuiau să doboare gărzile, Raven trebuia să deschidă ușile de la hangar și apoi să scăpăm în nava de transport. Ușor, nu? În teorie, da. În practică, nu prea cred. Gardienii au numai un lucru de făcut: să se asigure că nimeni nu părăsește planetă în viață.

Și așa a venit și ziua evadării. Ne uităm la Daniel și Ron cum se apropie încet de gărzi și apoi le elimină. Raven se duce rapid la ei și le deschide hangarul, iar eu și cu Lyra fugim până acolo cât Ron și Daniel ascund cadavrele gărzilor în hangar.

Când să intru și eu în hangar mă observă un gardian. Nu îl pot lăsa să ne dea de gol, așa că iau cel mai apropiat lucru de mine, o piatră, și o arunc în el. Când să pună mâna pe armă un alt gardian vine și îl pune la pământ. Curios. Dar de ce? Mă apropii un pic de gardianul ce l-a dat jos pe celălalt și după ce aceasta își dă jos masca, o față familiară mi se așterne în fața ochilor. Ar putea fi..? Nu pot crede cea ce văd. În fața mea, cu mâinile înmănușate stătea probabil ultima familie pe care o aveam. Fratele meu. Tyler. Dragul meu frate, Tyler. Fug spre el cu o viteză nepământească. Abia apuc să-l strâng în brațe, când simt cum îmi alunecă din strânsoarea lor încetișor. Îi dau drumul ca să se pună de unul singur pe picioare, probabil l-am destabilizat. Însă nu se întâmplă. În schimb, cade mai întâi în genunchi, apoi pe burtă, ajungând cu nasul în praful de pe jos. Rămân nemișcată. Încerc din greu să procesez ce tocmai s-a întâmplat. Tyler. Pământ. Căzut. Mort. O lacrimă fierbinte îmi curge pe obraz, iar în fundal îi aud pe colegi strigând după mine, dar nu-i bag în seamă. Toată lumea mea tocmai a fost

prăbușită acolo, înaintea ochilor mei. Cu inima grea și ochii roșii, împăienjeniți de lacrimi fac pașii până până la navetă. Trebuie să trec peste, să gândesc rațional. Mi-e imposibil, inima urlându-mi să rămân cu Tyler, dar trebuie să o ignor, așa că intru în navetă unde îi găsesc pe Daniel și Ron certându-se:

- Cum adică pilotezi tu nava ? zice Daniel enervat. Ron, cred că singura dată când ai pus mâna pe o navă a fost atunci când ai furat una !

-Tot experiență e, nu? întreabă Ron zâmbind.

-O să ne bagi în primul zid pe care îl vezi! spuse Daniel pierzându-și cumpătul.

-Bine, bine, dacă vrei doar tu să te distrezi ! zice Ron făcând pe rănitul, dar păstrându-și zâmbetul lui clasic.

Daniel îl ia de guler pe Ron și se uită la noi:

-Mai este altcineva aici în afară de zevzecul ăsta care mă ajută să pilotez nava sau stăm aici până își dau seama gardienii ce se întâmplă și intră aici?

—Melodie știe să piloteze foarte bine, spune Raven, uitându-se la Daniel.

Deodată îmi aud numele și tresar un pic. Mă uit la ceilalți, încă cu lacrimi în ochi, încercând să mă abțin din a nu omorî pe toată lumea pe care o văd în fața ochilor.

—Nu știu să pilotez chiar atât de bine, zic, fiind cât de sinceră pot. Dar am suficientă experiență încât să vă scot din mizeria asta de loc, totuși.

Merg înspre Daniel.

—Mă lași s-o fac? Ai suficientă încredere în mine astfel încât să mă lași să pilotez nava? zic eu foarte serioasă, dar încă tremurând din cauza necazului meu. Îl văd pe Daniel șovăind un pic. Însă răspunsul său nu întârzie prea mult să apară.

—Mai bine decât s-o pilotez cu Ron, spuse el.

Bine. Deci va trebui să pilotez eu nava, împreună cu Daniel. Am emoții, recunosc, dar când ești disperat pentru a găsi o cale de scăpare din bazinul cu pirania, faci orice, pământean sau nu.

—Fie, deci așa rămâne. Pilotez eu cu Daniel nava, da? Promit că o să vă scot de-aici.

- Abia așteptam să scap din infernul ăsta! spuse vesel Daniel.

—Știu, și eu.

Și cu acestea din urmă spuse, planul nostru de evacuare al planetei putea să înceapă. Însă aș putea zice că eu nu eram fericită, ci numai jumătate din mine. Mai bine aș fi murit acolo, cu fratele meu, sufocându-mă încet-încet în lipsa aerului. Mai bine mi-aș fi deconectat singură aparatul de respirat. Însă dacă aș fi făcut asta, nimeni n-ar mai fi scăpat de pe planetă și ar fi murit cu toții. În momentul acesta, pe ei trebuie să-i protejez, fiindcă sunt singura familie care mi-a mai rămas.

Lyra Cooper

Și iată-ne plecând deja. Cum am ajuns, așa am plecat. Repede. Foarte repede. Ne-am respectat planul și iată-ne pe navă, călătoria noastră înapoi spre casă începe. Melodie e la bord și nesigură pe ea. E ceva normal: care dintre noi a fost sigur pe el de când suntem aici?

Când am aflat că am fost păcălită despre existența unor bani, am simțit că lacrimile mă năpădesc, că tot cerul îmi cade în cap. Între timp, mi-am imaginat că voi pleca de acasă și că îmi voi face o nouă viață când ajung pe Pământ, dar, să fim serioși, știam că nu o să fie așa. Așa că mă plimb prin navă, gata să descopăr ce alte lucruri ne mai ascund cei care ne conduc. Deodată, observ un sac, doi saci,

trei, patru, cinci, ce mai, o grămadă de saci plini de niște cubulețe aurii și sclipitoare. Eram încă înecată de dezamăgirea de dinainte, așa că atunci când m-am apropiat și am observat că erau pline ochi de aur, nu mi-am crezut ochilor pentru câteva secunde. După un minut de tăcere, am strigat:

-Suntem putred de bogați! E plin de lingouri de aur aici!

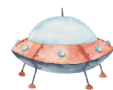
Ceilalți în afară de Melodie au venit să vadă cu ochii lor rezerva de aur a conducătorilor noștri. Am îndrăznit să le ating ca să simt că le pot utiliza mai apoi. Ne-am umplut buzunarele și, cu inimile bubuind, am continuat drumul. Sentimentul de bucurie mă copleșește, sunt gata: să ajung acasă, să duc aurul, să cumpărăm medicamentele pentru Aris, să îl operăm.

-E fals, ne anunță Daniel. E un minereu asemănător, nu e aur.

Se pare că soarta a decis.

Peste două ore la viteză warp am ajuns pe Pământ. Ce urmează să spun acasă, nu știu. Drumul nu e lung: am plecat de la colțul străzii, am făcut dreapta, apoi stânga, apoi m-am pierdut pe gânduri, și apoi, apoi sunt deja acasă. În loc să fiu boscorodită că nu am bani, am fost luată în casă și primită cu multă căldură, pentru că am uitat ceva, că pe lume există și iubirea. Ai mei au spus că au aflat despre lucrurile groaznice pățite de muncitorii de unde veneam eu acum și au spus că se bucură că eu nu mă număr printre cei ce nu s-au întors cu bine. Mi-au povestit că Aris se simte mai bine, că avem unde să îi facem operația, care, deși una riscantă, va avea loc peste trei luni. Am fost atât de fericită să aflu aceste lucruri minunate, că am uitat de tot: de colegii mei, de război, de tot, de tot, de tot.

Se pare că așteptarea a luat sfârșit.

Aveam 24 de ani când m-am înrolat. Eram atât de tânăr, atât de orb la ce urma să se întâmple, la ce aveam să văd și să trăiesc. Copiii aceștia nu sunt prea departe de acea vârstă, dar au trăit deja lucruri la fel de groaznice ca cele pe care le-am văzut eu în peste 30 de ani de lupte neîncetate. Nu pot spune că îi cunosc pe toți la un nivel profund, dar îmi dau seama că fiecare dintre ei poartă propria povară. Nu îi mai văd așa cum îi vedeam la început. Deși ar putea părea altfel, aceștia nu sunt doar niște copii – nu sunt doar un hoț charismatic, o artistă genială, o orfană plină de optimism sau o roșcată cu un suflet mare. Nu. Fiecare dintre ei este un erou.

Uneori, eroii sunt învinși. Uneori, eroii vor să renunțe. Uneori, viața le pune piedică după piedică și ajung la un moment în care nu mai pot să se ridice. Nu mai vor să se ridice. Dar ceea ce îi face eroi este că, în ciuda tuturor, ei sunt aceia care s-au ridicat, aceia care nu au renunțat. Când i-am întâlnit pentru prima dată, nu mă așteptam la o schimbare din partea mea. Dar acum, când îi văd râzând și zâmbind încă, după tot ce au trăit, îmi iau gândul de la nedreptăți, de la ură și de la minciuni și sper că, într-o zi, va veni un timp în care totul va fi mai bine. Nu știu dacă voi fi acolo. Nu știu dacă voi mai fi alături de ei. Dar pot să sper. Asta este ceva ce pierdusem... speranța. Cine știe? Poate că ziua aceea este mai aproape decât cred. Mă uit la apus :

-Poate...

Mara Tărăbuță, Eduard Covaș, Anastasia Mihăilescu, Anastasia Cristian, Tudor Nicolae, clasa a VI-a

Iubirea îți dă aripi

A fost odată, o fată obișnuită, care nu mai experimentase niciodată sentimentul de „IUBIRE”. Mereu a crezut că acest lucru este foarte complex și greu de anticipat. Tot timpul Emma căuta lucruri simple. Niciodată nu se complica.

Până într-o zi, când a întâlnit pe cineva, care i-a atras atenția. Când l-a privit, a simțit ceva în stomac. Ca niște fluturi nerăbdători ce doreau să iasă la lumina zilei. Ceva ce nu mai trăise până acum.

La început, se speriasse deoarece nu știa ce se întâmpla cu ea. Nu-i stătea deloc în fire și sentimentul îi părea nefamiliar. Parcă își dorea să se apropie de el și să-i vorbească, dar nu-și găsea curajul. De ce totul devenise atât de complicat dintr-odată?

Cât ea se tot gândea și se răzgândea, brusc, fata simți o atingere blândă pe umărul drept. Se întoarce și-l vede:

- Emma, nu?

Fata îl privește în ochi și zice cu o voce tremurândă:

- Da...? Te cunosc cumva? a răspuns fata, chiar dacă aceasta nu avea încredere în sine și era foarte emoționată.

Niciun răspuns. Emma așteaptă și tot așteaptă, dar băiatul misterios nu făcea decât să o privească.

M-am întors mai bine spre el și am observat că evită contactul vizual. L-am privit mai atent. Părul lui scurt, brunet, era ușor răvășit, iar câteva șuvițe îi cădeau pe frunte. Am simțit un gol în stomac, fix când l-am privit din nou în ochii săi adânci ca un cer pătrunzător al nopții. Privirea sa avea așa... un fel de strălucire. Am tresărit. Începusem să gândesc prea mult, gândurile mă agitau încet, încet.

Discuția rămăsese în aer. Își păstrase așa o formă misterioasă.

A doua zi când ne-am întâlnit, am trecut pe lângă el, doar ca să aflu că acesta își dorea să continue discuția. Am început să vorbim despre diverse activități comune. Bineînțeles că arta era o pasiune a amândurora, amândoi urmând cursuri de pictură, desen și sculptură.

Am avut puține emoții când am vorbit, dar discuția a fost plăcută, și m-am bucurat să aflu mai multe lucruri despre el. Probabil acum este momentul în care ar trebui să-i menționez și numele, îl cheamă Nicolas. Am fost însă impresionată că are multe alte pasiuni în afară de pictură. Eu nu fac mai nimic, doar arte și muzică. Poate ar trebui să încerc și eu alte lucruri. În fine, acum discuția a fost mai intensă. Am avut ceva emoții că poate o să mă port ciudat și nu o să mai ajungem să vorbim, dar mie mi s-a părut că a decurs bine. Sunt mai liniștită acum. Sincer, cred că aveam să devenim mai apropiați și că ne vom înțelege, dar nu cred că și el mă vede așa cum îl văd eu pe el...

Cred că i-a plăcut să vorbească cu mine, nu cred că am vorbit prea mult sau am devenit enervant. Oricum, m-am simțit așa bine să vorbesc cu ea și s-a comportat foarte drăguț, ne-am înțeles deja de minune. M-am simțit un pic mai în largul meu de data asta. De fapt, de aceea am continuat discuția astăzi, cu o zi înainte devenisem un pic cam timid. De-abia aștept să vorbim mai mult.

Peste câteva zile, m-am gândit să îi las un bilețel. Nu sunt sigur cum va reacționa. Cel mai probabil va crede că e ceva stupid. O să mă mai gândesc.

După încă o zi, m-am decis să îi las numărul meu de telefon pe o foiță mică. Așa chiar am putea vorbi mai mult, bineînțeles, dacă nu o să i se pară că devine ciudat.

Mi-am făcut curaj și i-am dat bilețelul după ora de pictură. La început am cam regretat-o, dar poate că n-o să fie așa de rău.

La scurt timp, am primit un mesaj. Era de la ea. Probabil s-a amuzat de ideea mea. Ne-am mai scris câteva mesaje unul altuia, până când s-a făcut cam târziu, pe seară. Atunci am lăsat restul discuției pentru altă zi. Am aflat că și ei îi place să asculte muzică.

O săptămână după ce am vorbit prin mesaje, ne-am intersectat din nou după cursuri. Sincer, mi se făcuse dor de el. Apoi, am început să discut ceva cu o prietenă de-a mea cu care nu mai vorbisem de ceva vreme. M-a deranjat că a făcut un comentariu referitor la schița mea de desen în ore. M-am enervat puțin și am început ne să spunem diverse lucruri. Apoi Nicolas a venit să vorbească cu mine doar că a observat că mă certam cu o altă fată. L-am văzut cum a ascultat din discuție, iar apoi a intervenit și mi-a luat partea când a simțit ceva care nu suna bine. Până la urmă, tot el mi-a spus să nu o mai bag în seamă și să o las în pace. Asta am și făcut după aceea, și am rămas să stau de vorbă cu el. M-am

simțit mai sigură că m-a apărat în cearta de atunci. Poate că și el simte ce simt și eu... sau poate că e doar în mintea mea. Totuși, ar trebui să vorbim la un moment dat despre asta. Vorbim de ceva vreme...

Am simțit că trebuia să mă bag în discuția aceea. Am simțit pur și simplu că trebuie să intervin. Și era și momentul să o conving că mie chiar îmi pasă de ea. Nu știu dacă se simte cum mă simt și eu când vorbesc cu ea. Dar ce e clar e că există o conexiune mai specială între noi doi. Sper că și ea crede asta. Deja au trecut câteva săptămâni de când ne-am întâlnit pentru prima dată.

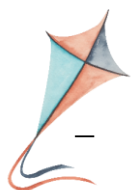
După alte câteva zile, după ce s-au terminat orele de arte, am mai stat și ne-am plimbat puțin pe afară. Eram eu, cu ea și cu peisajul de afară. Soarele era la asfințit, reflectând raze roșiatice pe fața Emmei. Părul ei brunet, lung și aranjat îi stătea așezat pe umeri. Ochii ei erau de o nuanță de cenușiu atât de misterioasă, în contrast cu fundalul cald, de după-amiază.

Mi-am concentrat privirea din nou, asupra felului în care trăsăturile feței ei erau într-o armonie deplină.

Apoi mi-am făcut curaj cât să încep o discuție mai serioasă... Știam că e momentul. Și am întrebat-o:

- Ție cum ți se pare toată situația asta...?
- Adică, la ce te referi mai exact?
- Ce încercam să te întreb, era dacă ai simțit că tot timpul acesta, cât timp am vorbit, ai simțit ceva...
- Ceva special?
- Cam așa... într-un fel, mie mi s-a părut că tot ce am vorbit până acum s-a simțit așa de plăcut, ca o călătorie lină... nu sunt sigur că îmi găsesc cuvântul...
- Ca un zbor? întreabă ea.

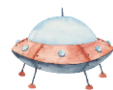
– Exact. Exact la asta mă gândeam, am adăugat, uitându-mă spre ea, zâmbind.

M-am mirat să aflu că ne gândeam la același lucru. Adevărul este că toate emoțiile pe care le-am trăit într-un interval atât de scurt, vorbind cu el, m-au făcut să simt că totul a decurs ca un zbor, ca o călătorie a sentimentelor. Și poate că, într-adevăr, ce se spune e real. Poate că iubirea chiar îți dă aripi...

Nu m-am așteptat să ajungem la această concluzie împreună, dar se pare că ne potrivim de minune.

Și acesta a și fost finalul, de la bunul început al primei interacțiuni dintre Emma și Nicolas, care au păstrat o relație foarte sentimentală până la sfârșit.

Mara Miloș, Daria Calcișcă, Raisa Radu, clasa a VII- a

Un zbor cu peripeții

Zborul, la ce vă gândiți când vă vine în minte cuvântul *zbor*, poate la o călătorie cu avionul sau poate la niște păsări zburătoare sau poate chiar și la zicala „Iubirea îți dă aripi”, ceea ce contează e că fiecărui om îi vine în minte ceva diferit.

De exemplu, eu mă gândesc la un zbor cu avionul deoarece îmi place să merg cu avionul foarte mult și când merg într-o vacanță abia aștept partea când mă urc în avion, totuși, am și eu limitele mele, dacă trebuie să zbor 15 ore non stop ca să ajung într-un loc, mai bine nu mă mai duc sau iau un zbor cu escală. Să vă povestesc o întâmplare.

Era o zi de luni, tocmai îmi pusesem încărcătorul în ghiozdan și eram gata de plecare. După vreo cinci minute de așteptat Uber-ul și încă treizeci de minute de mers cu el am ajuns la aeroport. Am făcut check-in, am trecut de securitate și ne-am așezat lângă poartă, Japonia ne aștepta.

Fix înainte cu douăzeci de minute de decolare, s-a schimbat poarta Minunat! Ghinionul abia înepea. Am mers noi ce am mers și am ajuns la poartă fix la timp. Ne-am îmbarcat și după 15 minute eram deja în aer. Prima escală, Doha.

La început, părea ca și cum totul avea să meargă bine, dar la ce noroc am, fix după 30 de minute au început niște turbulențe mari care au durat 10-15 minute, în tot timpul acesta toată lumea țipa. Din fericire, până la aterizare nu a mai fost nicio turbulență, dar în schimb doar câteva goluri de aer, nimic anormal. În fine, într-un final, am ajuns. Acum trebuia doar să petrecem 5 ore în aeroport și să ne urcăm în următorul avion care duce spre Tokyo.

Am mâncat ceva, ne-am relaxat și fix când a venit timpul să trecem de securitate, surpriză, ne-au tras într-o parte și ne-au verificat toate ghiozdanele. Nu au găsit nimic, dar mai era puțin și întârziam la avion, mai ales că se schimbaseră poarta de două ori, nu se putea să fie mai rău de atât.

Am urcat în avion, optore până în Japonia, abia aștept. Timp de cinci ore totul a mers bine și chiar am crezut că am scăpat de ghinion, dar a trebuit să facem o aterizare de urgență pe alt aeroport deoarece se opriseră două motoare.

Am stat vreo patru ore și după aceea ne-au urcat în alt avion, din fericire de data aceasta chiar nu s-a mai întâmplat nimic și am reușit să dorm timp de două ore.

La aterizare eram frânt de oboseală și voiam neapărat să ajung la hotel, dar nu, bagajele s-au pierdut, a trebuit să mai așteptăm alte două ore. Când în sfârșit au ajuns, le-am luat rapid, am trecut cât ai zice peste de securitate și am trecut de ușile automate care mă scoteau din aeroport. După 24 de ore de stat prin avioane și aeroporturi ajunsesem unde trebuie, în Japonia.

Zborul lui Hazel

O mai țineți minte pe Hazel cea curiosă, pufoasă și generoasă? Acum că a venit primăvara, Acorn (prietenul ei cel mai bun, care trăia cu ea) plecase la familia lui, Hazel rămăsese singură, dar aceasta găsește întotdeauna o cale să-și găsească prieteni noi!

Într-o dimineață însorită, pe când razele soarelui pătrundeau printre frunzele verzi, Hazel s-a dus la marginea iazului din apropierea Stejarului celui Bătrân (copacul în care locuia ea), ca să bea apă. Acolo, a zărit o lebădă elegantă, cu pene albe ca zăpada și cu un gât lung și grațios. Lebăda părea să danseze pe apă, iar Hazel a fost imediat fascinată de frumusețea ei. Curajoasă, veveriță se apropie și spuse:

- Bună! Cine ești? Eu sunt Hazel!
- Bună! Eu sunt Crystal! Dar tu ce animal ești? Răspunse lebada care nu

văzuse niciodată o veveriță.

- Sunt o veveriță!

Zilele au trecut și prietenia dintre cele două a înflorit. Hazel îi povestea lui Crystal despre crengile copacilor, despre prăbușirea fagului lui Acorn, despre prima ei iarnă și despre celelalte aventuri, iar Crystal îi povestea despre adâncurile apei, despre țările în care călătorise și despre frumusețea cerului.

Într-o zi, Crystal, dorind să îi ofere o experiență de neuitat, a invitat-o pe Hazel să zboare pe ea deasupra pădurii. Astfel, Hazel s-a urcat cu grija între aripile sidefate ale lebedei, iar lebăda a început să își fluture aripile. În câteva momente, se aflau în aer, plutind deasupra pădurii. Vântul le flutura prin blană și pene, iar Hazel simțea cum inima îi bate de bucurie. De sus, pădurea părea un ocean verde, iar razele soarelui dansau pe frunzele copacilor.

Privind din înălțime, Hazel a realizat cât de frumoasa și vastă este lumea, plină de culori și sunete! Zburând alături de Crystal, a simțit libertatea și bucuria de a avea pe cineva alături!

Natalia Roșu, clasa a V-a

La țară

Când merg la bunica, la țară, mă simt nostalgică. Gardul e roșiatic precum cărămida și are colți mari ca ai unui câine. De când intrăm, vedem un liliac aproape mereu înflorit, violet precum ametistul, cu petale ce zboară și probabil călătoresc mai mult decât aş putea eu vreodată. Sunt multe flori prin jur, galbene ca polenul, roz precum porcușorii pe care îi avea mamaia și portocalii ca un arbore toamna. În față, trandafiri fastuoși, roșii ca sângele privesc curtea și casa de jos până-n acoperiș.

Casa cățelului stă pitită sub un cireș grațios. O zonă pentru și mai multe flori este chiar în față: panseluțe timide, roz precum cuarțul și albe precum norii de pe cer mă invită să le culeg, albastrele ca cerul și multe alte flori. O căsuță pentru găini în care deseori intră porumbeii și rândunelele. Ei zboară lin

Înăuntru...dar cățeeii latră ce latră și gonesc păsările până la urmă. Acolo, era o bucătărie la un moment dat, când era bunica mică. Cocoșii și găinile uneori se aventurează aici, dar mai mult stau în următoarea parte a curții, care este numai pentru animale.

Un gard din sârmă argintiu, dar și destul de murdar de la noroiul de jos, desparte casa și curtea de la intrare de cea în care stau toate animalele. Aici sunt legați cățelușul Rocki și cățelul mai bătrân Pufi, pe care îl luam în lesă și mă plimbam cu el prin sat.

Făcută de bunicul meu este o casă înaltă, aproape până la cer, pentru porumbei. Puneau mâncare în ea, dar acum nu se mai urcă nimeni până sus să le pună bobite. Are un stâlp înalt din lemn cenușiu, dar făcut dintr-o singură bucată. Sus, este o căsuță similară cu cele de căței, dar este mai lată și are o culoare sângerie. Acoperișul căsuței este făcut din aceleași grinzi ca cele de pe acoperiș. De o culoare cărămizie, ele sunt cam rupte și sparte de la ghearele păsărilor. Când stăteam sub stâlp și pălăvrăgeam cu bunica mea, parcă păsările ascultau și participau la conversație. Și, deodată venea Luna, una dintre pisicile de la țară, și zburau disperați.

În spatele stâlpului sunt mereu grămezi de lemn pentru sobă. Pe dreapta sunt și mai multe case de păsări, dar exclusive pentru orătaniile noastre. Pe stânga intrăm la a treia și penultima delimitare. Aici stăteau porcii și acum este un loc liber cu fân și iarbă uscată pe jos. Iedera și niște buruieni s-au adunat la grajdul porcilor pentru că nu îl mai curăță nimeni. Copăcei mici sunt pe lângă gardul ultimei zone.

Și ajungem la grădina care este cu adevărat o grădină! Trecem printr-o cărare mică cu copăcei și urzici și ajungem la răsaduri de morcovi, ridichi, ceapă și multe altele. Pe stânga este grădină acoperită de un fel de folie din plastic verde ca iarba care găzduiește roșiile.

Desigur mai este și casa, dar asta va fi o altă poveste pentru o altă dată!

Sofia Pușcașu, clasa a V-a

Lecția de zbor

Încă de când eram mică, am aflat că fiecare membru din familia noastră va trebui la un moment dat să zboare.

Astăzi a venit și momentul meu. Imi era teamă. Nu știam ce o să se întâmple cu mine și ce să fac ca să pot zbura. Mama mi-a explicat că trebuie să îmi desfac aripile mele mici și să simt vântul. Am ieșit afară și am încercat, dar nu am reușit.

Pentru că eram dezamăgită, am mers iar la mama să îi cer sfatul. Ea mi-a spus că poate am nevoie de forță pentru a-mi ridica tot corpul și am început să exersez prin casă timp de o săptămână. Visam cu ochii închiși că zburam și îmi imaginam aerul cald și plăcut printre aripi. Apoi am îndrăznit să încerc din nou.

Am reușit! Eram așa de încântată. Zburam încoace și încolo și nu știam

cum pot să îmi linistesc entuziasmul. Se vedea minunat din zbor: peisaje colorate, păsări și alte insecte.

Când m-am întors acasă după zbor, i-am povestit mamei tot. În același timp eram curioasă dacă mama a trăit aceeași experiență ca mine.

Mama mi-a răspuns:

- Primul zbor al meu a fost deasupra unei grădini cu magnolii. În timp ce zburam, m-am oprit pe o floare și m-am întâlnit cu o altă gărgăriță care a învățat să zboare în același timp cu mine. Am rămas de atunci apropiați și chiar îl poți zări pe fotoliul din colț. Este tatăl tău!

Maria Constantin, clasa a VI-a

Băiatul cu aripi

Bună, eu sunt Billy și de mic am visat să zbor. La vârsta de trei ani, mama mi-a găsit un tricou cu două găuri pe spate și toată ziua mă prefaceam că am aripi.

Într-o noapte, când stelele străluceau puternic, am simțit o furnicătură ciudată pe omoplați. Când m-am uitat în oglindă, nu-mi venea să cred: din spatele meu ieșeau două aripi adevărate! La început erau mici și fragile, dar pe măsură ce mă gândeam la zbor, începeau să crească.

Dimineața, am ieșit tiptil din casă și m-am urcat pe acoperiș. Am întins aripile și am simțit cum vântul îmi mângâie fața. Cu inima bătând nebunește, am sărit! În loc să cad, am început să plutesc ușor. **Zburam!**

Am zburat deasupra orașului, am trecut pe deasupra copacilor și am salutat păsările care păreau surprinse să mă vadă. A fost cel mai frumos sentiment din lume! Însă, la un moment dat, am auzit vocea mamei chemându-mă. M-am grăbit spre casă, dar când am aterizat în curte, aripile au dispărut ca prin minune.

A fost doar un vis? Poate. Dar și astăzi, când închid ochii și simt vântul pe piele, sunt sigur că într-o bună zi voi zbura din nou...

Anamaria Dragomir, clasa a V-a

Zborul

Într-o zi frumoasă de vară, am avut un vis ciudat. Mă afluam într-un loc unde cerul era atât de aproape încât îl puteam atinge cu mâna. Mi-am ridicat brațele și, ca prin magie, am început să plutesc. Am închis ochii și m-am lăsat purtat de vântul clad. Zburam printre nori albi ca niște perne uriașe și simțeam cum inima îmi bătea cu putere. De sus totul părea mic și îndepărtat, dar eu mă simțeam liber și fericit.

Am trecut pe lângă păduri și râuri care străluceau ca niște panglici. Am văzut orașul meu mic și am zâmbit, gândindu-mă că niciodată nu m-am simțit atât de aproape de cer. Am zburat mult, fără să obosesc, ca un vultur. Deodată, am simțit un vânt mai puternic și am început să cobor. Am deschis ochii și am realizat că nu mai zburam, ci mă trezisem din vis. Totuși, am rămas cu senzația aceea de libertate și bucurie.

Am închis ochii pentru o secundă și mi-am imaginat că aș putea zbura din nou. De data aceasta, mi-aș dori să merg deasupra muntelui mare pe care l-am văzut în vacanță, să simt vântul rece și curat care îmi lovește fața. Mă gândesc cum ar fi să pot zbura în fiecare zi, să ajung oriunde vreau fără nicio frică sau limită. Aș putea vedea lumea dintr-o altă perspectivă, să privesc orașele de sus, cum se aprind luminile seara sau să mă pierd printre stele.

Deși era doar un vis, am simțit că zborul îmi dădea o libertate nemaipomenită. Nu mai aveam nicio grijă, niciun obstacol. Mă simțeam în siguranță, în control, și fiecare clipă era magică. Am deschis ochii și am zâmbit, gândindu-mă că, poate, într-o zi, voi învăța să zbor cu adevărat. Totul părea posibil în acea lume a visului meu.

Alex Olteanu, clasa a VII-a

Zborul coțofenei

Anul trecut în primăvară, când deja toată natura își arăta splendoarea, cu mugurași ce pocneau și-și scoteau la iveală verdele crud, cu iarba nouă și fragedă așternută ca pentru o gală faimoasă, cu toate florile ce își trimiteau parfumul în depărtări purtat de adierea vântului, cu razele blânde ale soarelui sub care se încălzeau toate găzele, cu ciripit și zbor vesel de păsări, eu, întorcându-mă alene de la școală, priveam în stânga și în dreapta la toată frumusețea dăruită nouă de acest anotimp minunat.

Și deodată am zărit un puișor de coțofană mititel și neajutorat, căzut din cuibul său. Nu-l puteam lăsa pradă vreunei pisici, iar cuibul său era prea sus pentru abilitățile mele de cățărar, deci nici nu îl puteam urca înapoi la cuib, așa că am decis pe loc să-l duc acasă. Tatăl meu a sunat la o organizație ocrotitoare pentru animale și a discutat cu un specialist, dar până la urmă am hotărât toți cei

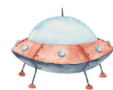
din familie să păstrăm în casă puișorul și să încercăm să-l creștem cât de mare și cât de independent ne-am pricepe noi.

Ne aducea multă bucurie prezența micuței păsări și cu fiecare zi ce trecea părea că și noi eram o bucurie pentru ea. Era induioșător să o vedem crescând sub ochii noștri, căpătând curaj, strigând după noi prin casă și alergându-ne după somnul de noapte cu disperarea oricărui pui înfometat. Striga și alerga după noi, iar noi eram tare mândri de ea și de viteza ei, de cum călca pe parchet în fugă, ca un dinozaur Rex. Și hălpănea bucăți de carne din ce în ce mai mari! Îi plăceau mult cireșele, îi plăcea roșia, mânca pofticioasă pepene roșu, iar nouă ne era mereu drag să o hrănim.

Sora mea a hotărât într-o zi să înceapă lecțiile de zbor. O ridica în palmele ei, cu fiecare zi tot mai sus și de acolo îi făcea vânt să o motiveze. Progresul era vizibil. Cum nu mai stătea locului și începuse să se ridice în zbor de pe parchet pe diverse lucruri din casă, făcând peste tot mizerie, a trebuit să o cazăm pe balcon, de atunci. Acolo, deși se simțea puțin abandonată de noi, avea posibilitatea să urmărească celelalte păsări în zbor și era foarte curioasă și cu luare aminte în ceea ce le privea.

A venit apoi și ziua în care a dat din aripi până s-a așezat sus de tot pe marginea profilului de la fereastra rabatată. Se plimba acolo de la un capăt la altul cercetând și strângându-și curajul pentru primul său zbor în exterior. Într-o zi, o mamă coțofană împreună cu patru pui ai săi stăteau pe un stâlp de electricitate din fața balconului meu și părea că o așteptau pe coțofana noastră, părea că o îndemnau să li se alăture lor. N-am de unde ști intențiile lor reale, poate voiau să o mănânce, de fapt. Puiul nostru a rămas în balcon atunci.

Atât înainte de această invitație comună sau neobișnuită, cât și după ea, noi

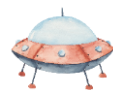

am scos puiul din casă, în parc și l-am lăsat liber să facă zboruri. Pornea în cercuri ocolitoare numai în jurul nostru, în general intra în conflicte cu alte păsări; erau niște ciori care parcă îl așteptau să apară și se strâneau și ele imediat. Nu scăpam de ele așa ușor. Puiul se întorcea mereu la noi, mai ales la cerceii mamei, la care avea aspirații înalte, îi ciugulea mereu. Și în casă ciugulea lucrurile cu luciu metalic, spre amuzamentul nostru.

Ieșirile în parc îi faceau foarte bine, atât de bine că într-o dimineață, nu l-am mai găsit în „camera” lui. Am sărit cu uimire, cu disperare și cu suferință să-l caut prin împrejurimi și l-am văzut făcând echilibristică pe un gard în apropierea blocului, înconjurat de niște ciori adulte. Atmosfera nu era prea relaxată. Părea că avea să urmeze o luptă. Am salvat puiul și l-am adus înapoi. Dar, conștient de faptul că nu îl puteam ține pe balcon cu fereastra închisă pentru că era deja vară, l-am lăsat în fața geamului deschis, liber să zboare. A tatonat, a patruleat și în cele din urmă a dispărut de sub ochii noștri. Era 7 dimineața atunci, iar noi eram îngrămădiți toți patru la fereastră să o identificăm pe coțofana noastră care se făcuse mare, când am auzit soneria de la intrare. La ușă aștepta vecina de jos să ne spună că avea o pasăre în casă, musafir surpriză, care se așezase direct pe fata ei în timp ce dormea, iar fata, trezindu-se cu pasărea în păr, strigase tare „Ajutor! Luați cioara asta de pe mine!” Așa că am adus-o din nou în balcon, căutând un plan mai bun pentru eliberarea ei definitivă.

Am pornit în prima sâmbătă cu tati spre Delta Văcărești, pregătiți să-i facem acolo un culcuș la înălțime undeva. Am întâlnit din întâmplare în deltă un medic veterinar care avea și el un pui de coțofană crescut în captivitate și care s-a oferit să o ia în grijă și pe a noastră. Sufeream că am dat-o, dar eram și împăcați cât de cât cu situația, pentru că veterinarul urma să o țină într-o cușcă mult mai mare decât balconul nostru, făcută din plasă, în compania unui alt pui din aceeași

specie. Mai întrebam de ea, mai primeam poze, până când și veterinarul le-a pus în libertate totală pe ambele coțofene. Am omis să vă spun că veterinarul ne-a asigurat că a noastră era fetiță. Acum, nu-mi rămâne decât să sper că ea e bine, că s-a adaptat, că iubește zborul și că o voi revedea. Sincer, îmi place să cred că e deja instalată prin apropiere de casa mea și că o și văd uneori. Așa îmi pare mie una dintre coțofene, o urmăresc și pare altfel decât celelalte, pare EA!

Răzvan Simion, clasa a VI-a

Evoluția zborului

Te-ai gândit vreodată la felul în care va arăta un zbor în viitor? Sau mai exact, cum ne vom adapta unor noi procese și obiceiuri care acum ni se par extrem de îndepărtate? Ei bine, până atunci putem bănuî care dintre proiectele propuse până acum se vor implementa în câțiva ani.

Mai întâi, unul dintre cele mai mari realizări la care am dori să ajungem ar fi avioanele electrice și hibride, pentru a polua cât mai puțin, chiar dacă sursa cea mai devastatoare este transportul rutier. Emisiile avioanelor poluează aerul destul de mult, așa că scopul principal este protejarea mediului. Companii ca Airbus sau Boeing au deja prototipuri funcționale precum modelul X-66 care se află în curs de dezvoltare de către Boeing. Acesta face parte din seria X-plane și este lucrat în colaborare cu NASA și programul „Sustainable Flight Demonstrator”. Configurația aeronavei se bazează pe studii de cercetare care au dat denumirea de „Subsonic Ultra-Green Aircraft Reach (SUGAR)”.

Mai apoi, s-a pus problema de combustibili sustenabili, strict pentru a reduce consumul de petrol al combustibililor normali.

Momentan ideea de integrare a hidrogenului ca sursă de energie este încă în studiu, spre exemplu avionul Airbus ZERO care este gândit pentru zboruri de distanțe lungi. Este planificat ca în 2027 compania Airbus va încerca câteva teste pe acest model. Aceștia speră că îl vor putea lansa în 2030-2035.

Iar acum, ceva la care sincer m-am gândit de la început, ar putea fi taxiurile aeriene și mobilitatea urbană aeriană. Există idei propuse de Uber (Uber Elevate) care are prototipuri de genul VTOL (Vertical Takeoff and Landing). Schițele acestui model arată mai mult ca un elicopter micuț, care va transporta doar pasageri. A fost inventat ulterior și termenul de „vertiport” care se referă la aeroporturi mici care se vor construi în orașe, pentru acest tip de transport aerian.

Apoi, este destul de evident că în viitor toate aceste noțiuni de Inteligență Artificială și automatizare a lucrurilor simple din jurul nostru vor avea o contribuție mare în călătoriile noastre cu avionul. Este posibil ca în mai mulți ani avioanele să ajungă la un grad complex de automatizare prin care acestea nu vor mai necesita piloți umani.

Înțeleg cum, poate și pentru tine, toate aceste concepte sună foarte greu de realizat sau chiar înfricoșătoare, dar dacă în câțiva ani vom ajunge și la asta, sunt sigură că ne vom adapta cumva. Acum, care crezi că este ideea/planul care va deveni un proiect real cel mai curând?

Mara Miloș, clasa a VII-a

Cum s-ar simți dacă am avea aripi?

Într-o frumoasă zi de vară, la bunici în grădină, mă plimbam prin livada bunicului, printre meri și peri. Ceva m-a făcut să tresar din starea mea și să-mi ridic privirea înspre cer.

M-am apropiat de marginea livezii, de unde se auzea zgomotul și am observat pe stâlpul din curtea vecinului un cuib de berze . Puii învățau să zboare!

Am început să mă gândesc cum ar fi să zbori, să privești lumea de sus, să simți aerul curat de sus ... sus în înalții munți, să privești soarele cum apune și luna cum răsare încet. Oare cum ar arăta lumea dacă eu eram sus? Cum s-ar vedea casele sau livada prin care eu mă plimb în acest moment? Oare cât de repede aş ajunge de la bunici până acasă în zbor?

M-am gândit atunci că mi-ar fi plăcut să am aripi să pot zbura oriunde. Dar m-am trezit din visare și doar am admirat cum puii de barză învăță să zboare.

Mi se pare fascinant să poți să zbori!

Karina Anton, clasa a VI-a

CREATIVE
SEB

II. Documentare

Zeppelinul Hindenburg

Zeppelinul Hindenburg a fost numit după numele general feldmareșalului Paul von Hindenburg (1847–1934), președinte al Germaniei (1925–1934). Dirijabilul german sau zeppelinul Hindenburg a fost cel mai mare balon construit care realiza zboruri transatlantice. Aceste baloane aveau compartimente uriașe umplute cu hidrogen și din acest motiv erau nesigure deoarece hidrogenul, un gaz inflamabil, arde în aer degajând o mare cantitate de căldură. Această mașinărie cu formă alungită a stârnit uimirea, admirația și interesul oamenilor acelor vremuri, fiind destinată transportului comercial de pasageri înainte ca avioanele să fie utilizate pentru transportul aerian.

Inițial, proiectul construcției lui Hindenburg prevedea utilizarea heliului, pentru ca era cel mai sigur gaz de portanță, nefiind inflamabil. Însă, la acea vreme, heliul era extrem de scump și se găsea doar în rezervele de gaze naturale ale Statelor Unite. În afara inflamabilului hidrogen niciun alt gaz care să ofere

Hindenburg în flăcări

Insigne oferite pasagerilor

suficientă forță de ridicare nu putea fi produs în cantități suficiente. Pe de altă parte, forța mai mare de ridicare a hidrogenului față de heliu a permis proiectanților să adauge mai multe cabine de pasageri dirijabilului. Aerostatele comerciale germane care utilizau hidrogen beneficiau de o istorie lungă fără pată, fără incidente, lucru ce a dat încredere că Germania deprinsese la un nivel ridicat tehnica manipulării securizate a hidrogenului.

Proiectat și construit de compania Zeppelin, dirijabilul a fost operațional din martie 1936 timp de 14 luni, până la distrugerea sa accidentală. În 6 mai 1937, pe când Hindenburg se pregătea de aterizare la sfârșitul primei curse nord-atlantice, nava a luat foc și 36 de persoane au murit în incendiul declanșat în momentul aterizării la New Jersey. De atunci, utilizarea navelor alimentate cu hidrogen a fost interzisă.

Prof. Chimie, Nămolovan Georgeta

Istoria zborului – de la vis la realitate

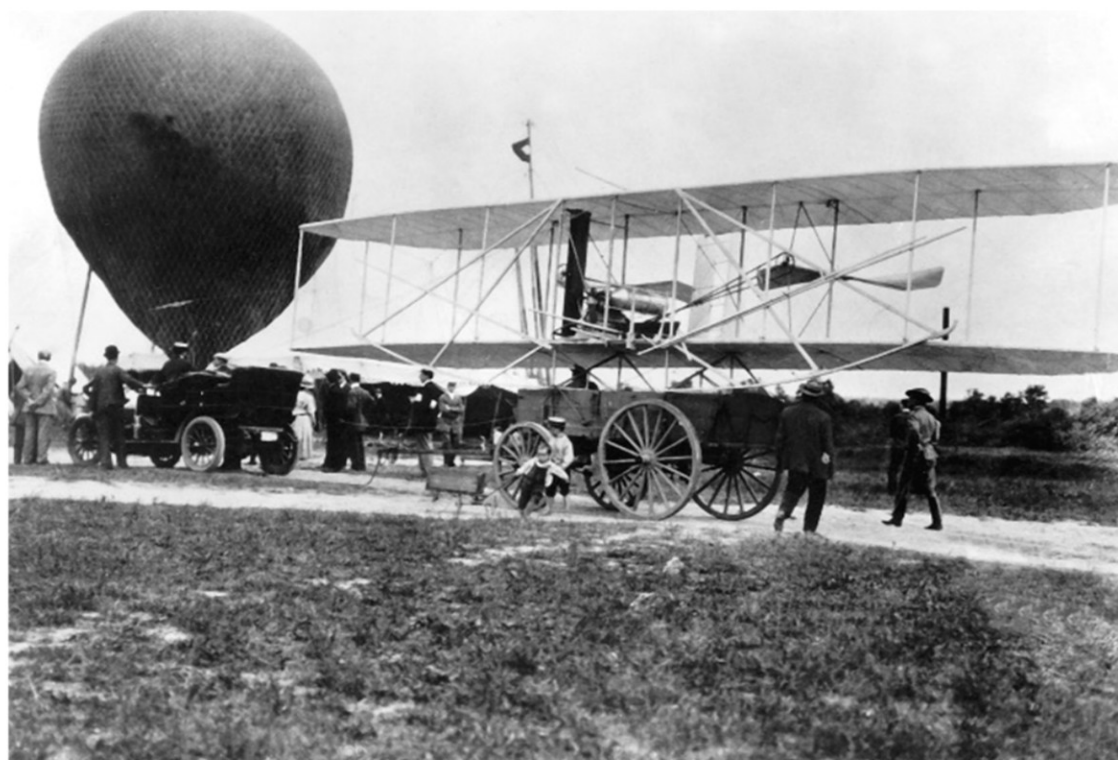

Visul omului de a zbura a fost prezent încă din cele mai vechi timpuri, iar mituri și legende, cum ar fi povestea lui Icar, reflectă dorința de a depăși limitele pământului. Acest vis a inspirat numeroase încercări de a înțelege și de a înfrunta cerul, iar astăzi zborul este o parte integrantă a vieții noastre.

1. Primele încercări de zbor

De-a lungul istoriei, invențiile legate de zbor au fost limitate de tehnologia vremii. Leonardo da Vinci a desenat schițe ale unor aparate de zbor în secolul al XV-lea, iar frații Montgolfier au realizat primul balon cu aer cald în 1782. Acestea au fost pași importanți înainte, dar adevăratul progres a venit la începutul secolului XX.

2. Frații Wright și primul zbor motorizat

În 1903, frații Orville și Wilbur Wright au realizat primul zbor controlat cu un aparat mai greu decât aerul, numit „Flyer”. Zborul lor, de doar 12 secunde, a demonstrat că omul poate zbura. Acesta a marcat începutul aviației moderne.

3. De la avioane de pionierat la zborul comercial

După succesul fraților Wright, aviația s-a dezvoltat rapid. În perioada interbelică, avioanele comerciale au început să transporte pasageri, iar în 1927, Charles Lindbergh a efectuat primul zbor solo transatlantic. Zborul comercial a devenit din ce în ce mai accesibil, iar avioanele supersonice au revoluționat transportul.

4. Zborul în spațiu și viitorul aviației

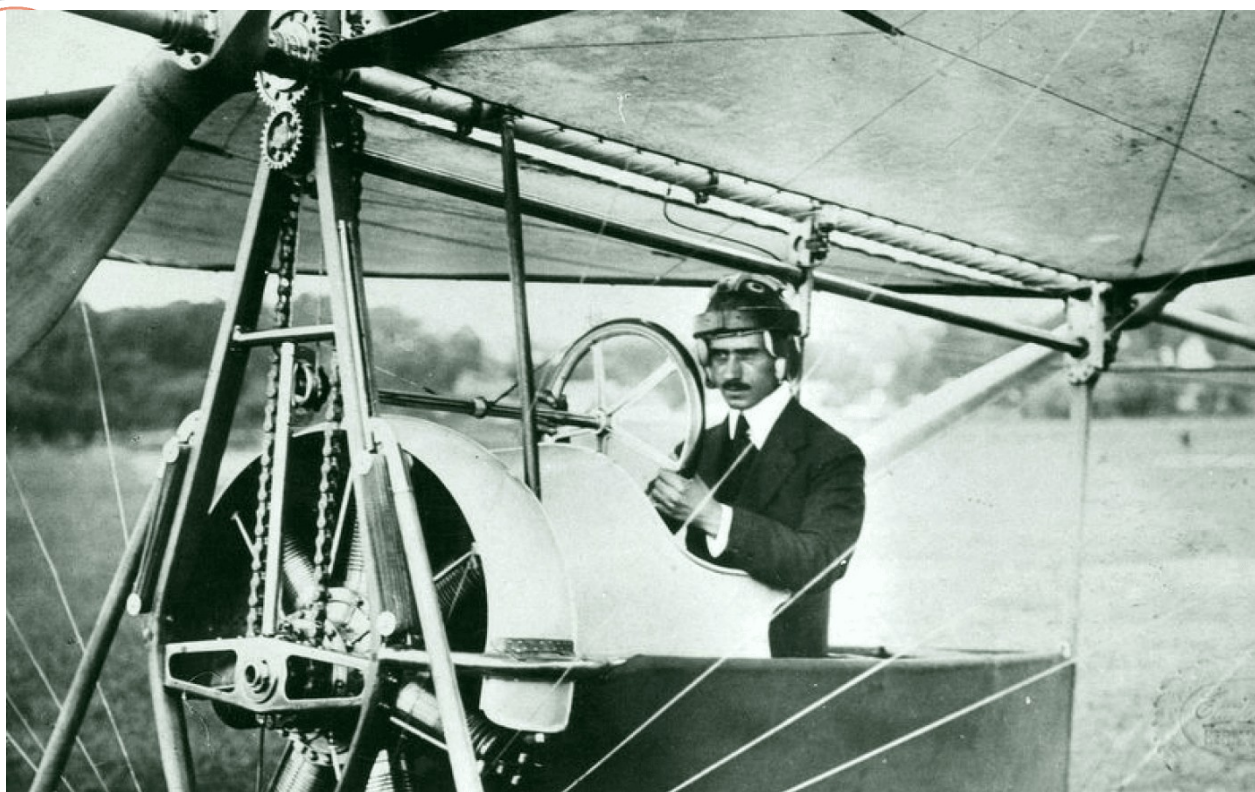
După al Doilea Război Mondial, tehnologia a continuat să evolueze rapid. Zborurile supersonice și explorarea spațiului au fost realizări istorice. În prezent, companii precum SpaceX deschid noi orizonturi pentru turismul în spațiu, iar cercetările în domeniul avioanelor electrice promit un viitor mai ecologic și mai rapid.

În concluzie, visul de a zbura a devenit realitate, iar fiecare pas făcut de la mituri și legende până la avioanele moderne ne aduce mai aproape de limitele cerului. **Pe măsură ce tehnologia avansează, cine știe ce noi frontiere ale zborului vom descoperi în viitor?**

Daria Calcișcă, clasa a VII-a

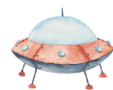

Cine a fost Aurel Vlaicu?

Aurel Vlaicu (1882-1913) a fost un pionier al aviației românești, inginer și inventator. S-a născut la Bințița, județul Alba, și a fost unul dintre cei mai importanți aviatori ai începutului de secol XX. După terminarea liceului, a studiat la Universitatea Politehnică din București și apoi la München, în Germania, unde a obținut diploma de inginer. În perioada 1909-1910, Vlaicu a construit două avioane: Vlaicu I și Vlaicu II, ambele fiind printre primele aeronave realizate în România.

Vlaicu I, având o structură ușoară și un motor puternic, a fost folosit pentru zboruri experimentale. În 1910, Vlaicu a realizat un zbor important la Cluj, demonstrând capacitățile sale de pilot și inginer. În 1911, a înregistrat o performanță remarcabilă, zburând din București până la Ploiești, un zbor de aproximativ 50 km, având o viteză de peste 100 km/h.

În 1912, a construit un alt avion, Vlaicu III, care era destinat zborurilor de performanță. De asemenea, Aurel Vlaicu a încercat să dezvolte un avion pentru aplicații militare. Însă, în 1913, în timpul unui zbor de testare al Vlaicu III, a avut un accident fatal la vârsta de 31 de ani.

Moștenirea lui Aurel Vlaicu rămâne una semnificativă pentru aviația românească și mondială, fiind un simbol al curajului și al inovației.

Daria Calcișcă, clasa a VII-a

Pionieri ai aviației române

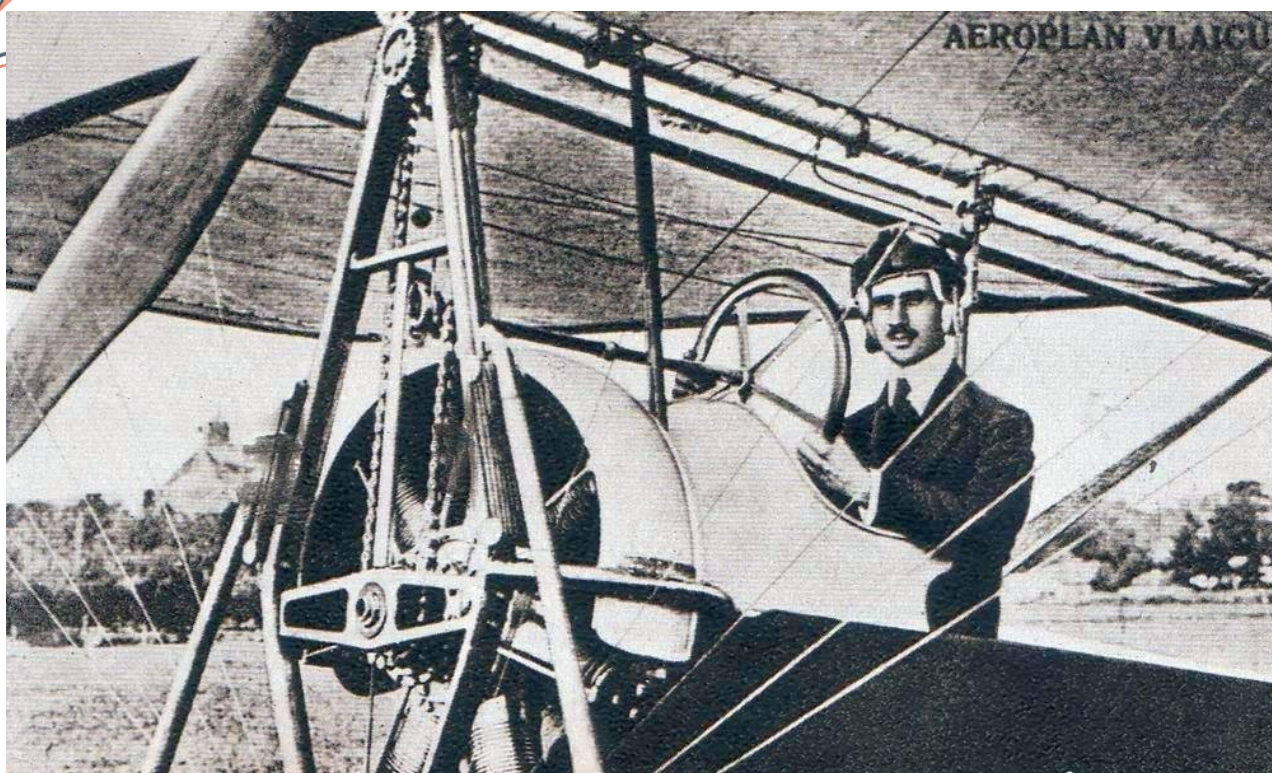

România a avut un rol semnificativ în dezvoltarea aviației mondiale prin inventatori care au demonstrat că aproape nimic nu este imposibil.

Traian Vuia, Aurel Vlaicu și Henri Coandă sunt trei dintre cei mai importanți pionieri ai aviației române, fiecare contribuind în mod unic la progresul acestui domeniu. Inovațiile și realizările lor au pus bazele aviației moderne și au adus România în prim-planul dezvoltării tehnologice mondiale.

Traian Vuia s-a născut pe 17 august 1872 în Surducul Mic, România. El este cunoscut pentru realizarea primului zbor cu un aparat mai greu decât aerul, echipat cu sisteme proprii de decolare, propulsie și aterizare. Pe 18 martie 1906, Vuia a reușit să zboare cu aeroplanul său, Vuia I, în apropiere de Paris. Acest zbor a demonstrat că un aparat mai greu decât aerul poate să decoleze și să zboare folosind propriile mijloace.

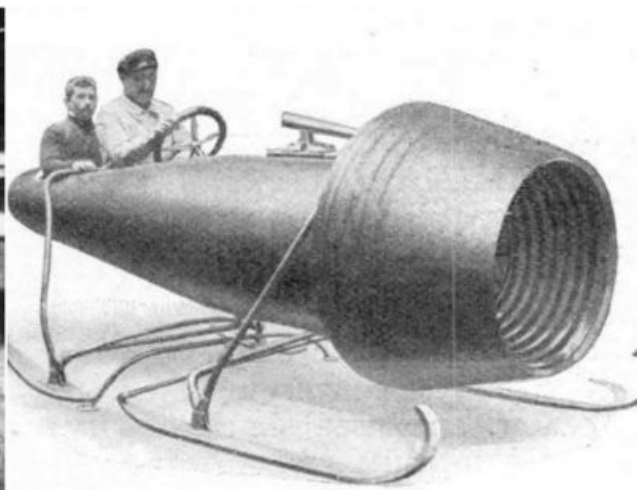
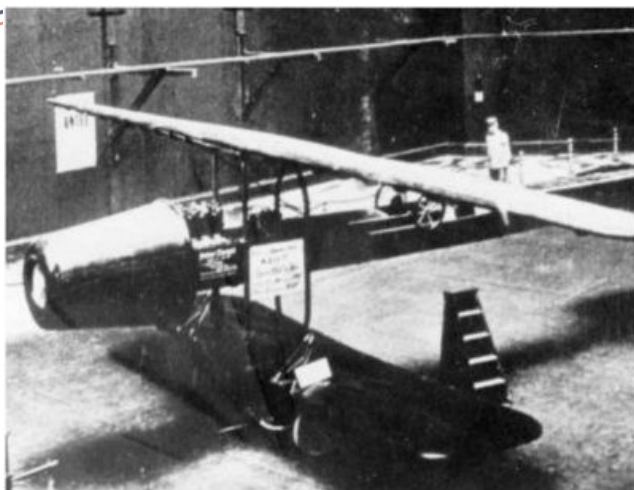

Aurel Vlaicu s-a născut pe 19 noiembrie 1882 în Bîrta, România. El a construit și pilotat primul avion conceput și realizat în România. În 1910, Vlaicu I a efectuat primul său zbor, marcând un moment important în istoria aviației românești. Vlaicu a continuat să inoveze, construind și alte avioane, precum Vlaicu II și Vlaicu III. Din păcate, Aurel Vlaicu a murit într-un accident aviatic pe 13 septembrie 1913, în timp ce încerca să traverseze Carpații.

Henri Coandă s-a născut pe 7 iunie 1886 în București, România. Este cunoscut pentru descoperirea efectului Coandă și pentru construirea primului avion cu reacție, Coandă-1910. Deși avionul său nu a reușit să zboare, invențiile și descoperirile sale au avut un impact major asupra dezvoltării avioanelor moderne cu reacție. Henri Coandă a continuat să inoveze în domeniul aerodinamicii și a contribuit semnificativ la progresul tehnologic al aviației.

Apoi, în perioada interbelică, aviația românească a cunoscut o dezvoltare semnificativă, susținută de Casa Regală a României. Regele Carol al II-lea a avut un rol important în promovarea și finanțarea aviației, contribuind la dezvoltarea industriei aeronautice și la formarea piloților.

După al Doilea Război Mondial, aviația românească a continuat să se dezvolte sub regimul comunist. Au fost înființate noi fabrici de avioane și institute de cercetare, iar România a început să producă avioane militare și civile.

În prezent, România continuă să fie un punct de atracție pentru investiții în aviație.

Dezvoltarea aviației în România a fost marcată de contribuții semnificative ale celor trei pionieri remarcabili și de susținerea constantă a industriei aviatice.

Ilinca Bădoi, clasa a VII-a

Traian Vuia

Viața lui Traian

S-a născut , în 1872, pe 7 august, într-o familie de țărani, din satul Surducul Mic, în Banat. Scrisul și cititul le-a învățat la școala din Bujor. Părinții lui erau preotul Simion Popescu și Ana Vuia. Apoi, s-a dus la Liceul de stat din Lugoj, iar în 1892 a susținut examenul de bacalaureat. A plecat la Budapesta pentru a-și continua studiile. Aici a studiat la Școala Politehnică și la Facultatea de Drept, unde a și obținut doctoratul în științe juridice. Deoarece nu a mai avut bani, nu a absolvit Școala Politehnică. În anul 1902, se afla la Paris, unde a studiat problema zborului mecanic.

A redactat mai multe manifeste destinate soldaților de naționalitate română, cehă, slovacă, sârbă etc din rândul armatei austro-ungare. În primăvara anului 1918 a fost unul dintre inițiatorii Comitetului Național

Român din Transilvania, militând pentru unirea Ardealului cu România. În cadrul aceluiași Comitet, a organizat la Paris aniversarea a șaptezeci de ani de la revoluția de la 1848. După terminarea primului război mondial a călătorit în România de două ori, în anul 1932 și în anul 1934. Abia după terminarea celui de-Al Doilea Război Mondial se va întoarce definitiv din Franța în România, unde va muri la data de 2 septembrie 1950, la București. A fost înmormântat la Cimitirul Bellu.

Invențiile lui Traian

La 17 august 1903, a obținut brevetul de invenție francez, pentru aeroplanul-automobil. La 18 martie 1906, a efectuat epocalul zbor cu avionul “Vuia I”, pe terenul de la Montesson.

Pionier al aviației mondiale, a fost primul inventator din lume, care a construit și a zburat cu un aparat mai greu decât aerul – “Vuia I”, care a decolat și aterizat, folosind mijloacele proprii de bord, grupul motor propulsor și trenul de aterizare, cu roți. El a realizat prima aripă de avion, cu incidență variabilă în zbor, a susținut și aplicat, la aparatul construit de el, principiul unei singure elice și a realizat primul aeroplan cu aripi pliante. Un monoplan cu aripa sus (primul de acest fel din lume, toate încercările de până atunci făcându-se cu aeroplan cu două aripi), montat pe un cărucior cu 4 roți, în care se găsea postul de pilotaj (roțile fiind echipate cu anvelope și camere ca cele de bicicletă, dar mai mici), la Montesson, lângă Paris realizează acel epocal zbor.

Bibliografie

- https://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Traian_Vuia,
- <https://www.traianvuia.ro/despre-noi/inventatorul-traian-vuia/>,
- <https://muzeulvirtual.ro/imagini/traian-vuia/> ,
- Getty Images.

Sofia Pușcașu, Rebeca Diac, Bianca Velicu, clasa a V-a

Zborul în natură: Cum zboară animalele?

Zborul este unul dintre cele mai fascinante fenomene ale naturii, iar animalele zburătoare sunt exemple uimitoare de adaptare și diversitate. De la păsări și insecte, la lilieci, fiecare specie a dezvoltat metode unice de a naviga prin aer.

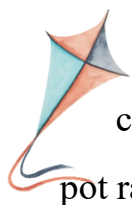
1. Păsările – maeștri ai zborului

Păsările au evoluat cu aripi special adaptate pentru zbor. Aripile lor le permit să realizeze manevre complexe, iar migrarea este un exemplu de abilitate uimitoare de a naviga pe distanțe lungi.

2. Insectele – zborul miniatural

Insectele, deși mici, sunt și ele experte în zbor. Albinele, de exemplu, au aripi

care se mișcă sincronizat, iar fluturii și libelulele pot schimba direcția rapid și pot rămâne nemișcate în aer.

3. Liliiecii – zborul nocturn

Liliiecii sunt singurii mamifere care zboară activ. Cu aripi flexibile și un sistem de ecolocație, ei vânează și se deplasează în întuneric, demonstrând un tip de zbor extrem de eficient.

4. Zborul ca strategie de supraviețuire

Zborul nu este doar un mijloc de transport, ci și o strategie de supraviețuire. Păsările migrează anual pentru a găsi hrană și adăpost, iar insectele zburătoare se protejează de prădători folosind agilitatea în aer.

5. Lecții din zborul animalelor

Studiul zborului animalelor ne învață despre adaptabilitate și eficiență. De exemplu, ecolocația liliecilor a inspirat tehnologii moderne, iar migrarea păsărilor ne arată importanța echilibrului ecologic.

Zborul în natură este un exemplu de ingeniozitate evolutivă, iar animalele care zboară ne arată cum să ne adaptăm pentru adepăși provocările mediului în care trăim.

Daria Calcișcă, clasa a VII-a

Zborul și creativitatea: Cum ne inspiră aviația și natura să inovăm?

Zborul a fascinat oamenii de secole și a devenit o sursă importantă de inspirație pentru inovațiile tehnologice și creative. Studiul aviației și al zborului în natură a influențat profund diverse domenii, de la inginerie la artă.

1. Aviația și tehnologia: de la vis la realitate

Zborul a revoluționat tehnologia, iar principiile aerodinamicii au fost aplicate nu doar în aviație, ci și în designul automobilelor și al trenurilor de mare viteză. Tehnologiile aviației au dus la crearea unor vehicule mai eficiente și ecologice, influențând dezvoltarea unor soluții inovatoare în transport și construcție.

2. Zborul în natură: o sursă de inspirație pentru inginerie

Studiul zborului în natură a inspirat multe inovații. De exemplu, designul aripilor avioanelor a fost influențat de păsări și insecte. Aceste studii au dus la dezvoltarea unor drone și aeronave mai eficiente și agile, care pot să zboare cu precizie chiar și în condiții meteorologice dificile.

3. Zborul în artă: cum a influențat creativitatea

Zborul a fost o temă centrală în artă și literatură, simbolizând libertatea și dorința de a depăși limitele umane. Artiști și scriitori, de la Leonardo da Vinci la Antoine de Saint-Exupéry, au folosit zborul pentru a explora teme legate de visuri și de dorința de a înfrunta imposibilul.

4. Zborul și viitorul: de la avioane la mașini zburătoare

Tehnologiile emergente, cum ar fi mașinile zburătoare și transportul suborbital, vor revoluționa modul în care călătorim. Companii ca Terrafugia și AeroMobil dezvoltă vehicule zburătoare care vor face transportul mai rapid și mai accesibil, iar cercetările în turismul spațial sugerează că în viitor vom călători și în afacerea atmosferei.

Zborul continuă să inspire inovații în domenii variate, de la tehnologie la artă. Indiferent de forma sa, zborul rămâne un simbol al dorinței de a depăși limitele și de a explora noi orizonturi.

Daria Calcișcă, clasa a VII-a

Zborul a fost dintotdeauna un vis al omenirii. Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au privit spre cer cu admirație și curiozitate, dorindu-și să poată zbura precum păsările. De la legende și povești fantastice până la avioane moderne și rachete spațiale, zborul a parcurs un drum lung și impresionant.

În Antichitate, oamenii își imaginau zborul prin povești pline de magie. Una dintre cele mai cunoscute legende este cea a lui **Dedal și Icar**, care au încercat să zboare cu aripi din ceară și pene. Icar, orbit de visul său, s-a apropiat prea mult de soare și a căzut. Această poveste ne arată cât de mult își doreau oamenii să zboare, dar și cât de periculos părea acest vis.

În Evul Mediu și Renaștere, apar tot mai multe încercări de a înțelege cum ar putea zbura un om. Marele inventator **Leonardo da Vinci** a desenat aparate de zbor inspirate din mișcarea aripilor de pasăre. Deși nu a reușit să construiască un aparat funcțional, ideile lui au fost foarte importante pentru viitor.

În secolul al XVIII-lea, frații **Montgolfier** din Franța au inventat balonul cu aer cald. În anul 1783, au reușit să ridice în aer primele ființe vii, iar apoi și oameni. A fost pentru prima dată când cineva a zburat cu adevărat!

În secolul al XIX-lea, oamenii încep să înțeleagă mai bine știința din spatele zborului. Se construiesc plane, iar în 1903, frații **Wright** din America reușesc să ridice de la sol primul avion cu motor. Zborul devine, în sfârșit, realitate pentru oameni.

Odată cu dezvoltarea avioanelor, zborul a devenit tot mai comun. Avioanele au fost folosite în războaie, apoi în transportul de pasageri. În secolul XX, oamenii au făcut un pas uriaș: au ieșit din atmosferă și au ajuns în spațiu! În 1969, Neil Armstrong a devenit primul om care a pășit pe Lună.

Astăzi, zburăm cu ușurință dintr-o țară în alta. Avioanele sunt rapide, confortabile și sigure. Mai mult, oamenii visează acum să ajungă pe Marte sau să călătorească în spațiu ca turiști. Zborul nu mai este doar un vis – este o parte din viața noastră de zi cu zi și va continua să evolueze. Istoria zborului ne arată cât de puternic este visul uman și cât de departe putem ajunge cu voință, curaj și știință. De la mituri la avioane, de la baloane la rachete, zborul rămâne una dintre cele mai mari realizări ale omenirii.

Raisa Radu, clasa a VII-a

Zborul - chestionar

1.În ce an a zburat primul avion autopropulsat?

a.1906

b.1939

c.1903

2.Cine a fost primul om care a călcat pe lună?

a.Neil Armstrong

b.Michael Collins

c.Yuri Gagarin

3.În ce an s-a inventat primul avion supersonic?

a.1958

b.1947

c.1990

4.Cine a conceput, realizat și pilotat primul avion în România?

a.Traian Vuia

b.Henri Coandă

c.Aurel Vlaicu

5.Cine a construit primul avion cu reacție?

a.Henri Coandă

b.Aurel Vlaicu

c.frații Wright

6.În ce an a fost prima rachetă lansată?

a.1969

b.1961

c.1957

7.Cine a fost primul și singurul cosmonaut român?

a.Yuri Gagarin

b.Dumitru Prunariu

c.Alexandru Mironov

Răspunsuri:1-c, 2-a, 3-b, 4-c, 5-a, 6-c, 7-b

Vladimir Olaru, clasa a V-a

Ce trebuie să știi dacă vrei să devii pilot

A deveni pilot, este visul oricărui copil, la un moment dat. De aceea, o parte dintre tineri își doresc această meserie. Dincolo de fascinația zborului, meseria de pilot presupune mult efort și necesită abilități speciale, alături de o pregătire intensă și de un antrenament continuu.

Ce calități îți trebuie ca să poți alege cariera de pilot:

1. Stare bună de sănătate:

Este nevoie în primul rând de o stare bună de sănătate, de aceea când te înscrii la o școală/universitate de pilotaj vei fi supus unui examen medical riguros, iar ulterior, ca membru al echipajului (de cabină), vei fi chemat la evaluări regulate a condiției fizice și psihice, pe baza celor mai bune practici de medicină aeronautică. Există două clase de evaluări, pentru licența de pilot privat și pentru cea de pilot comercial și aerian.

2. Abilități tehnice

Un pilot înăscut este o combinație de inginer și comandant de navă, trebuie să aibă cunoștințe tehnice și să le pună în aplicare rapid, atunci când trebuie luate decizii importante.

Denumirea generică de pilot se aplică atât căpitanului aeronavei, denumit comandant de zbor, cât și copilotului. Amândoi au nevoie de acreditare de pilot și de reale abilități tehnice pentru a fi eficienți în cabina pentru echipajul unui avion, denumită carlingă, unde sunt instalate comenzile de zbor și aparatele de bord.

3. Cunoașterea perfectă a limbii engleze

Ca pilot de avion vei calatori în toată lumea și vei intra în contact cu oameni cu naționalități diferite, așa că trebuie să ai cunoștințe solide de engleză conversațională și tehnică, pentru că este limba oficială în domeniul aviației și una dintre limbile de circulație internațională care te va ajuta să comunici cu personalul din turnul de control, angajații din aeroporturi, cu oficialități din diferite țări și cu pasagerii curselor aeriene.

4. Prezență de spirit și stăpânire de sine

Meseria de pilot de avion necesită putere de concentrare, spirit analitic, prezență de spirit și capacitatea de a reacționa rapid, dar lucid, în situații de criză. Totodată trebuie să fie o persoană care inspiră încredere și respect celor din jur, un lider care să știe cum să acționeze atât individual, cât și în echipă.

Ce trebuie să faci ca să urmezi o carieră de pilot:

Studiile necesare

Pentru a ajunge pilot de avion trebuie să ai minimum diplomă de bacalaureat și vei fi participa la un test de cunoștințe în matematică, fizică și engleză.

Astfel poți fi admis la una dintre școlile de pilotaj acreditate de Autoritatea Aeronautică Civilă Română.

În acest sens, există atât **școli**, cât și **universități**

Școlile de zbor oferă cursuri specializate de calificare profesională în domeniul unei cariere în aviație, conțin ore teoretice și antrenamente practice. Acestea includ instruire privind: aerodinamică, meteorologie, navigație și reglementări aviatice.

Universitățile cu programe aviatice oferă diploma în domeniul aviației, combinând cursurile academice cu pregătirea de zbor, care pot conduce la obținerea unei diplome în aviație, management al aviației, sau domeniu conex (ex: cercetare și dezvoltare aeronautică etc)

Pe lângă cerințele de pregătire și certificare pentru pilot, în cadrul universității, studenții primesc o educație completă privind: aerodinamica, legislația în domeniul aviatic, controlul de trafic aerian și siguranța aeriană, meteorologie. Orele de practică de zbor se desfășoară în paralel cu studiile academice.

Programa de studiu diferă în funcție de tipul de licență de zbor pe care îl va obține cursantul respectiv și de tipul de avion pe care efectuează perioadele de testare.

Obținerea licenței nu garantează și un loc de muncă, de aceea mulți tineri se înscriu la cursuri pentru piloți de avion care sunt coordonate de companii aeriene ce le pot asigura ulterior încadrarea în muncă.

Pregătirea suplimentară

Să fii pilot de avion este o vocație și reprezintă o stare de spirit, dincolo de orele de școală. Ca să-ți îmbunătățești cunoștințele tehnice și să pornești în această carieră cu un avantaj profesional, poți să urmezi cursuri universitare la o

facultate cu profil aeronautic, de exemplu inginerie, pentru că te vor ajuta să înțelegi mai bine cum funcționează un aparat de zbor și îți vor asigura o calificare suplimentară pentru o cariera în domeniul aviației, dacă vei fi în situația să renunți la pilotaj.

Antrenamentele practice

Pe lângă orele de studiu, stagiile de pregătire practică sunt obligatorii pentru obținerea licenței de pilot.

1. Licența de pilot privat (PPL - Private Pilot License)

După absolvirea cursurilor și efectuarea stagiului inițial obligatoriu de minimum 45 de ore de zbor practic (maximum 35 în dublă comandă cu instructor și minimum 10 solo) și finalizarea cu succes a unui test scris și a unui examen practic, se obține prima licență, cea de pilot privat (**PPL - Private Pilot License**).

Cu aceasta licență, piloții pot zbura în scopuri personale sau recreative, dar nu pot fi plătiți pentru serviciile lor.

2. Licența de certificare instrumentală

Este o licență suplimentară pentru piloți, prin care avionul este pilotat doar pe baza instrumentelor de bord, atunci când condițiile meteorologice nu permit vizibilitate decât parțială sau chiar deloc. Acesta presupune minimum 50 de ore de pregătire practică pe timp de zbor exclusiv instrumental.

3. Licența de pilot comercial (CPL - Commercial Pilot License)

Licența de pilot comercial este o condiție esențială, prealabilă, pentru piloții care doresc să piloteze fiind plătiți pentru serviciile lor.

Pentru a aplica pentru licența de pilot comercial (**CPL - Commercial Pilot License**) sunt necesare 250 de ore de zbor experiență totală și mai multe calificări.

Cea mai înaltă calificare este licența ATPL (Airline Transport Pilot Licence) de pilot de transport aerian, care este brevetul ce-ți permite ca în viitor să ocupi funcția de pilot comandant pe un avion multi-crew la o linie aeriana. Chiar dacă ai absolvit cursurile teoretice pentru obținerea licenței ATPL aceasta va funcționa ca o licență CPL până la „dezghețarea acesteia” la 1500 de ore de zbor.

Pentru obținerea ATPL-ului trebuie să susții examene la 14 discipline precum navigație aeriană, legislație, meteorologie, principiile zborului etc și să ai cel puțin 1500 de ore de zbor efectuate îndeplinind mai multe criterii (cross-country, ore zburate în avion multi-crew etc).

Regulamentul UE de stabilire a cerințelor tehnice și a procedurilor administrative referitoare la personalul navigant din aviația civilă impune efectuarea permanentă de antrenamente practice atât pentru cursanți, cât și pentru piloții deja aflați în activitate.

Atunci când alegi școala\universitatea de aviație ca să urmezi cursuri de pilot, trebuie să verifici dacă este o instituție certificată și dacă îți oferă toate condițiile de pregătire practică: cele mai moderne aparate de zbor și simulatoare performante de zbor, iar orele teoretice și practice să fie organizate sub îndrumarea celor mai buni specialiști.

Barbu Sebastian, clasa a VI-a

Idei de vacanțe pentru aprilie

Una dintre destinațiile potrivite pentru vacanța din aprilie este Amsterdam, Olanda. În aprilie temperatura maximă în Amsterdam este de 11 grade Celsius, iar pe 27 aprilie are loc faimoasa sărbătoare „Ziua

Regelui”, când toată lumea se îmbracă în portocaliu și petrece cu multă veselie pe strazile orașului, în parcuri sau în bărcile care se plimbă pe canale. De asemenea, luna aprilie echivalează în Olanda cu sezonul lalelelor, iar la 30 de minute de Amsterdam se află Keukenhof, una dintre cele mai mari grădini de flori din lume.

Cypru, Nicosia poate fi o destinație de neuitat. Dacă doriți să aveți parte de soare și de plajă în aprilie, atunci Cypru (Cipru) este o destinație excelentă pentru o astfel de vacanță. Se afla în partea sudică a Marii Mediterane. Datorită

vremii perfecte pentru plajă, este și suficient de cald pentru a putea înota în mare.

Aprilie este în Cypru și **cea mai verde lună a anului**, dealurile sunt pline de culori în zeci de nuanțe și de lumină, florile și orhideele cresc de-a lungul drumurilor, iar în aer se simte parfumul ierburilor și al plantelor.

Sevilla, Spania. Străzi

pietruite și parfumate de florile de portocal, culori și parade, costume pline de culoare. Sevilla este minunată de vizitat în luna aprilie, când temperaturile ajung la maximum 24 de grade Celsius.

Pentru și mai multă aventură faceți o excursie pe Costa de la Luz și căutați un golf adăpostit pentru plajă, acolo este cel mai călduros loc din Spania continentală pentru această lună.

Mergeți și cumpărați produse cultivate local din piețele lor sau suveniruri lucrate manual.

Sofia Calcișcă, clasa a V-a

Paștele în alte țări

România:

În România, Paștele se sărbătorește în familie, cu prietenii sau cu colegii. În această zi se ciocnesc ouă roșii. De obicei, oamenii mai mănâncă pască, cozonac, drob și multe altele.

Germania:

În Germania, Paștele se numește „Ostern”. Acest nume vine de la zeița primăverii pe nume Eostre. Adulții nu lucrează în Vinerea, Sâmbăta și Duminica Mare. Aceștia mănâncă pește în Vinerea și Sâmbăta Mare.

Australia:

Familile în Australia aranjează în fiecare an o vânătoare de comori în Duminica Mare. Câștigătorul este cel care are cele mai multe ouă. După acest eveniment ei se așază la masă cu familia și mănâncă friptură și legume. Iepurașului de Paște australienii îi spun Bilby.

Africa:

În timpul Paștelui bisericile din Africa sunt decorate cu Vitenge și Kanga. Aceste sunt haine confecționate în formă de:

- ♥ Fluturi
- ♥ Flori
- ♥ Copaci
- ♥ Banane

După masa de Paște, au loc dansuri tradiționale în afara bisericii.

Carina Chivaru, clasa a V-a

CREATIVE
SEB

V. Interviuri

Interviu cu scriitoarea Adina Popescu

R: Dintre cărțile pe care le-ați scris care este preferata dumneavoastră ?

Adina Popescu: Pentru scriitor cărțile sunt un fel de copii și nu poți să îl iubești pe un copil mai mult decât pe altul. Adică sunt cărți la care am muncit mai mult, cum a fost *Trilogia Fantastică*, am muncit zece ani la *Trilogia Fantastică* și n-am terminat-o. Și am simțit că mă omoară, că nu mai rezist, că vreau să ies din universul ăla. Și sunt cărți pe care le scriu mai ușor, cum ar fi cărțile cu *Calea Moșilor* pe care le scriu într-un an.

Acum termin un roman, tot despre perioada respectivă, și am zis că trebuie să îl termin neapărat până la 1 Ianuarie. N-am reușit, o carte se termină cam când vrea ea, nu când vrei tu. La un moment dat, poți să ai un blocaj, blocajul scriitorului, și ai rămas încremenit într-un loc și trebuie, cumva, să aștepți, să te deblochezi, te gândești la ea în permanență, dar nu mai scrii, iar la un moment dat se întâmplă să te deblochezi.

R: Cum a fost copilăria dumneavoastră în perioada comunistă ? Prin ce diferă de perioada asta ?

Adina Popescu: Păi, așa dacă stai să te gândești diferă foarte mult și sunt foarte multe detalii și alte lucruri pe care eu le pot explica foarte greu. Faptul că nu exista internet. Voi nu vă puteți imagina o lume fără internet, nu ? Nici măcar program la televizor nu exista, nici măcar nu aveai la ce să te uiți la televizor.

Dar, pe de altă parte, ce nu diferă sunt relațiile între copii, relațiile din școală, relațiile cu părinții, cu profesorii. Mereu se păstrează cumva la fel, există prietenii, există gelozii, există invidii, există răzbunări, adică lucrurile astea sunt general valabile în orice tip de copilărie. Dar, așa ca viață de zi cu zi era cu totul altă viață, nu puteai să te deplasezi, foarte puțini oameni aveau mașină, nu se găsea mâncare, mai ales în ultimii ani din comunism când erau niște cozi imense. De exemplu, dacă ieșeai în oraș și nu aveai un sandwich la tine, nu prea aveai ce să mănânci. Acum mergi la o șaormerie, la un fast-food, ți-ai luat un burger și l-ai mâncat.

Deci, tot felul de detalii de genul ăsta care vouă vi se par incredibile. Până la urmă e o altă planetă pentru voi, dar pe de altă parte de asta și foarte mulți copii sunt interesați, că așa au trăit și părinții voștri, cum am trăit eu. Dar, lucrurile esențiale și în general valabile și umane nu se schimbă.

R: Textele dumneavoastră au un caracter memorialistic. Voiam să vă întreb, ce e realitate și ce e ficțiune ?

Adina Popescu: Da, e și ficțiune, e și realitate, adică eu am plecat de la niște întâmplări oarecum reale, numai că nu le mai țin foarte bine minte, eram cam de vârsta voastră, deci am așa niște frânturi, îmi vine o frântură de amintire care parcă ar fi fost așa, poate s-a întâmplat așa și după aia încep să ficționalizez și,

de fapt, eu mi-am reinventat într-un fel trecutul pentru că dacă pe mine mă întreabă cineva cum era copilăria mea, în mintea mea e copilăria din carte, nu mai știu exact cum a fost copilăria reală pentru că uităm foarte multe lucruri. Deci, e și ficțiune, și realitate numai că, într-adevăr, multe lucruri sunt inspirate din realitate, inclusiv părinții mei, mama și Anton, există și acum în realitate, sunt mai bătrâni, dar există.

Aici am avut o mare problemă când am lansat cartea pentru că au venit câteva dintre personaje, câțiva colegi de școală au venit la lansare și nu mă așteptam și m-am dus la unul dintre ei „Uite, deci eu nu-mi amintesc foarte bine despre tine cum erai, dar am pornit de la personajul tău și am făcut un alt personaj. Nu ești tu, te și numești altfel.” Dar, într-adevăr s-au și recunoscut mulți și te simți un pic stânjenit că poate că nu le place ce ai scris despre ei.

R: Când v-ați dat seama că trebuie să scrieți, că asta vă doriți să devină profesia dumneavoastră ?

Adina Popescu: Am început să scriu pur și simplu, cum ați început și voi, adică cum scrieți și voi, când eram de vârsta voastră îmi plăcea să scriu foarte mult și îmi plăcea să citesc și îmi plăcea să îmi imaginez lumi, altfel mă plictiseam. Atunci era mare plictiseală că nu aveam internet și jocuri, aveam doar cărțile, citeam foarte multe cărți și îmi plăcea foarte mult să evaderez din lumea reală și să îmi imaginez eu lumile mele.

Pe măsură ce am crescut am început să scriu niște romane prin clasa a șasea, a șaptea care nu mi-au ieșit deloc, mă blocaam la jumătate și după aia le citeam după câteva luni și mi-se păreau niște prostii și începeam altul. De exemplu, la un moment dat mă apucasem de karate, pe la doisprezece ani, și am scris un roman despre niște karatiști care plecau în spațiu cosmic cu o navă și se băteau cu

o navă și se băteau cu extraterestrii, vă dați seama ce plot era acesta, în fine, după ce m-am lăsat de karate, m-am plictisit și de roman.

Nu m-am gândit niciodată că o să fac din asta o profesie, eu m-am gândit că o să fiu jurnalistă și cumva mi-a ieșit și cu jurnalismul, dar acum nu mă mai consider chiar jurnalistă, mă consider mai mult scriitoare decât jurnalistă. Plus că e o profesie vocațională, simți că trebuie să faci asta. Dar, profesiile liberale, cum se numesc acum, sunt create din vocația ta, din dorința ta de a te exprima. Și când desenezi te exprimi, și când cânti te exprimi, și când dansezi te exprimi.

R: Ce i-ați spune copilului din dumneavoastră ?

Adina Popescu: Să rămână acolo. Sunt unele momente în care mă simt ca la zece ani și e trist la un moment dat că îmbătrânești, crești și cumva în tine există un copil care se bucură de niște chestii atât de simple. Dacă n-ar fi copilul ăsta, eu n-aș fi scris pentru copii, aș fi scris probabil mai serios. Pentru el scriu de fapt.

Interviu realizat de Eduard Covaș și Tudor Nicolae, clasa a VI-a

CREATIVE
SEB

IV. Projekte Auf Deutsch

Liechtenstein

Erstellt von Sarah Stoiecescu, Anamaria Dragomir,
Vladimir Olaru und Iosif Ungureanu

Allgemeine Informationen

Einwohner: 40'023 *Standort: zwischen Österreich und der Schweiz*

Hauptstadt: Vaduz

Sprachen: Deutsch, Schweizerdeutsch Kennzeichen: FL

Internet: .li

Grösse: 1'60,5 km²

Käsespätzle = ein Käse-Nudelgericht

Rösti = ein Kartoffelgericht mit Butter, Öl und Salz Liechtensteiner Apfelstrudel

= ein mit Äpfel gefüllter Kuchen von ein Liechtensteiner

Rezept (auch Deutschland und Österreich haben ein Strudel Rezept)

*Ribel = ein Gericht, das von den Armen mit Maismehl, Milch und Butter
gegessen wurde*

Dreikönigskuchen = Mandeln Kuchen

Die Bedeutung von Liechtenstein

Liechtenstein ist ein Winter Zielort denn die Alpen.

Es ist auch finanziell sehr stabil Land auf der Welt.

Sehenswürdigkeiten in Liechtenstein

Das Schloss Vaduz ist der Palast und offizielle Wohnsitz
des Fürsten von Liechtenstein. Das Schloss hat seinen
Namen von der Stadt Vaduz, der Hauptstadt
Liechtensteins, die es von einem Hügel aus überblickt

Vielen Dank für Ihre Aufmerksamkeit!!!!!!

Über mich

Erstellt von David Chiribeş

Ich hatte einen Hund names Paty, aber er ist gestorben.

Ich möchte einen neuen Hund

Ich kann Basketball, Tennis und Gesellschaftsspiele spielen (Exploding Kittens, Sequence).

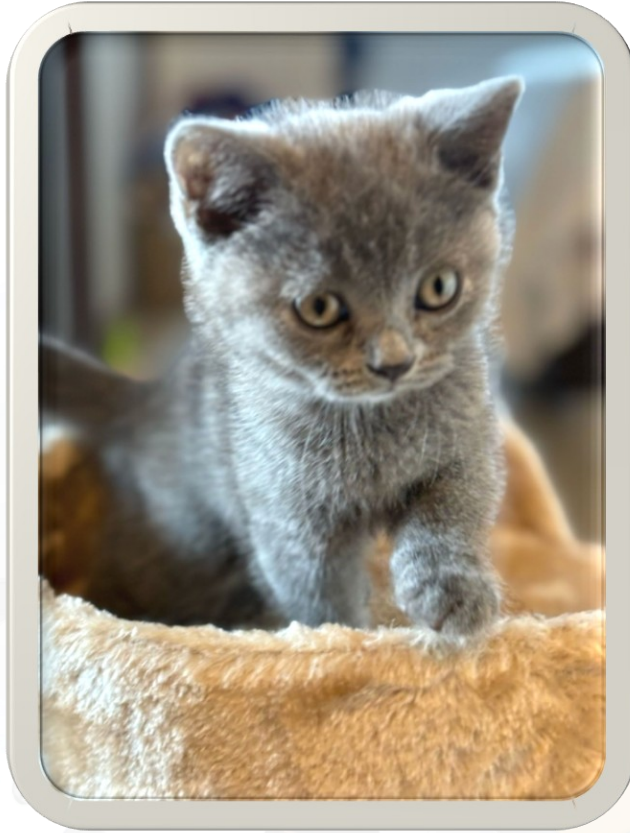
Ich esse gern Pasta Bologneses.

Mein Tag

Erstellt von Ingrid Anastasia Balea Szuhan

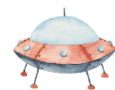
*Ich möchte ein
Haustier.*

Ich möchte eine Katze.

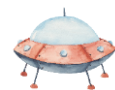

*Ich kann Häuser bauen
und Klavier spielen.*

*Ich esse gern
Bao- Brötchen.*

SCHWEIZ

von Maria Cristescu, Sofia C
und Carina Chivaru

Der Standort

Das Essen ist großartig. Dies sind einige traditionelle Schweizer Gerichte.

Käseschnitte – Brot mit Käse und Butter.

Älpermagronen – Makkaroni und Käse und mehr

INFORMATION

Hauptstadt -Bern

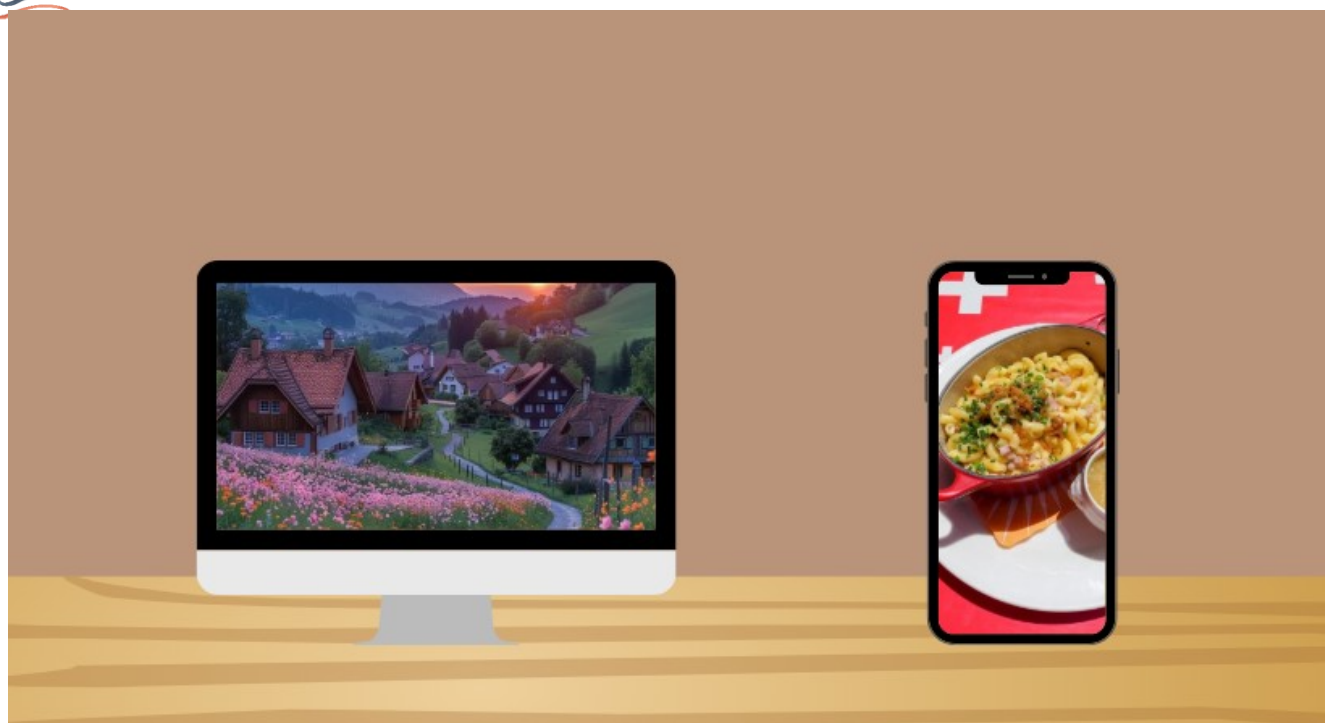
Einwohner-8 Millionen

Sprachen-Deutsch, Französisch,
Italienisch, Rätoromanisch.

Kennzeichen-Confoederatio Helvetia

Internet-LTE(4G)

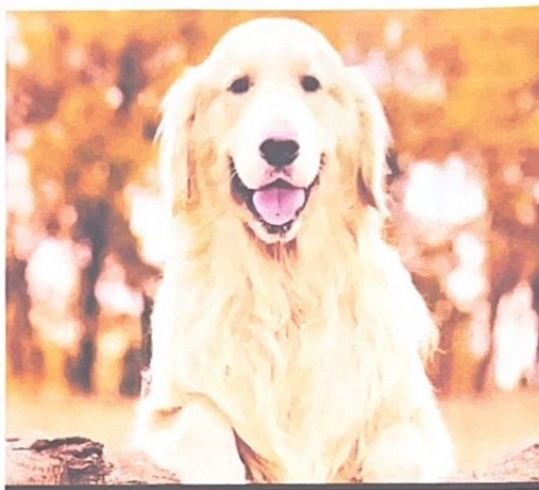

Erstellt von Petcu Ilinca

Ich habe zwei Haustiere. FREYA und COOKIE sind meine Hündchen.

Ich tanze gerne. Das ist meine Leidenschaft.

Ich mag Pfannkuchen mit Nutella! Es ist mein Lieblingsdessert

RUXANDRA RADU cls.a III-a

Erstellt von Ruxandra Radu

Ich möchte ~~nicht~~ kein Haustier.
Ich möchte nicht ein Tier.

Ich kann schwimmen.

Ich esse gern Eis.

Zanoschi Ema

Erstellt von Ema Zanoschi

KATze

Ich möchte ein Haustier.
Ich möchte eine Katze.

Ich kann schwimmen, ski,
Tennis und Kartenspielen.

Ich esse gern
Pizza.

Nicușor

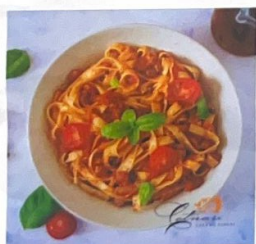
Erstellt von Nicușor David Gheorghe

Ich habe ein Kaninchen.

Ich kann Karten spielen , Tennis, Skaten

Ich esse gern Pasta.

Erstellt von Ingrid Toma

Über mich

Erstellt von Ștefan Negrea

		
Ich möchte ein Haustier. Ich möchte einen Hund.	Ich esse gern Sushi.	Ich kann Zauberwürfel spielen

Osterreich

Erstellt von Sofia Talabă, Ioana Bodean, Natalia Roşu

INFORMATION:

- **83,871 Km**
- **9.115.972 Menschen in Österreich**
- **Sprachen: Deutsch**
- **Hauptstadt: Wien**
- **Präsident: Alexander Van der Bellen**
- **Nummernschildern: A-Österreich**

STANDORT:

ÖSTERREICHISCHE PERSÖNLICHKEITEN:

Elisabeth, besser bekannt oder Sissi, war Kaiserin von Österreich und Königin von Ungarn. Sie wurde im Königreich Bayern, Deutschland, geboren.

STERREICHISCHE PERSÖNLICHKEITEN:

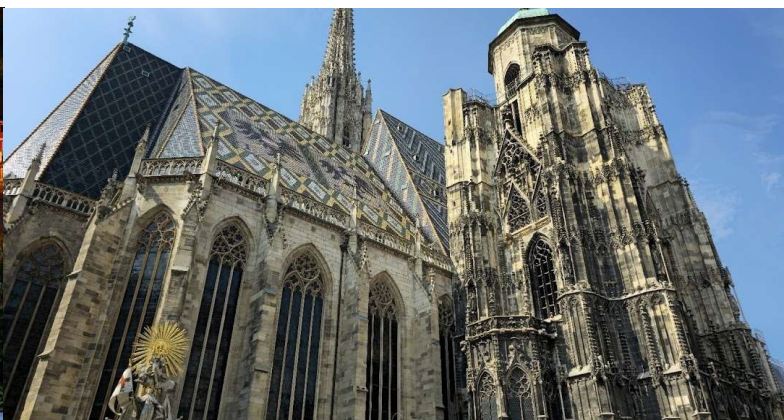
Wolfgang Amadeus Mozart war ein österreichischer Komponist, einer der erstaunlichsten und talentiertesten Schöpfer der klassischen Musik. Er wurde in Wien, Heiliges Römisches Reich, geboren.

Hallstat

Kathedral St. Stefan aus Wien

Tirol

Palais Schwarzenberg

**VIELEN DANK FÜR IHRE
AUFMERKSAMKEIT!**

Deutschland

Erstellt von Sofia Pușcașu, Rebeca Diac, Bianca Velicu

Deutschland

Hauptstadt : Berlin Einwohner : 83 Millionen Sprache :
Deutsch Kennzeichen :
D Internet: .de

- Berlin ist die größte **Stadt Deutschlands** mit ca. **3 Millionen Einwohnern** und einer Fläche von ca. 892 km².
- **Frankfurt** ist die fünftgrößte **Stadt Deutschlands**. Sie liegt am Main und hat etwa **670.000 Einwohner**. Der üblicherweise verwendete Name ist **Frankfurt**, der offizielle Name ist jedoch Frankfurt am Main.

Vielen Dank für Ihre Aufmerksamkeit!

CREATIVE
SEB

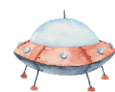

V. Artiștii de la SEB

Aylin Osman, clasa a VI-a

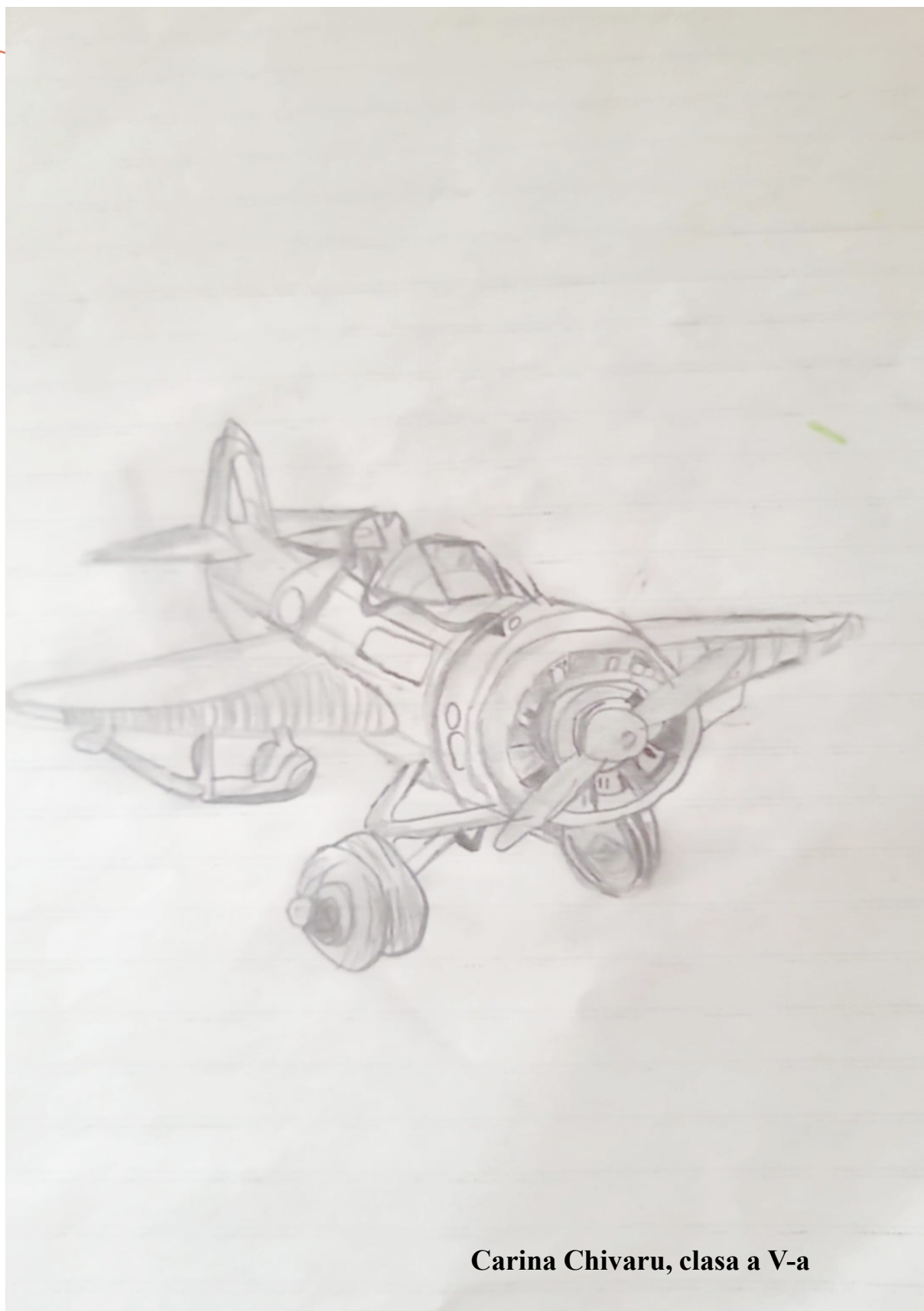
Aylin Osman, clasa a VI-a

Maria Cristescu, clasa a V-a

Carina Chivaru, clasa a V-a

